

Nikola Zabačková

PISEŇ
CEPELE

Skleněný můstek s.r.o.

Rumunská 660/8, Karlovy Vary

PSC 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Před dávnými časy, v předalekém království, žili lidé, mágové a další kouzelná stvoření v míru. Celá tisíciletí žili obyvatelé Ellendrtanu v souznění pod vládou mocných sourozenců, Bílého čaroděje a jeho bratra, dvojčete, Černého čaroděje. Pro všechny obyvatele Ellendrtanu to byly časy míru, hojné úrody, pokoje a klidu. Jenže měl přijít den, kdy rovnováha bude narušena. A ten přišel až příliš brzy.

O několik století později se Dávné prorocství, vyřčené Bílým čarodějem, začíná naplňovat. Temný lord chce získat větší moc, aby se mu ubránil, a proto se vydává na lov. Mezitím nevědomá Aisel utíká ze svého domova a ve společnosti tajemného Siána se vydává do Dračího údolí, aby objevila bájně tvory. Cestu jí však zkříží nečekané potíže...

Jak se s tím mladá bojovnice popere? Co když je v tom něco víc? A co je Sián ve skutečnosti zač?

Nikola Tabačková © 2019

Skleněný můstek s.r.o. © 2019

ISBN 978-80-7534-240-9

Obsah

Prolog – Bratrská nenávist

Kapitola I. – Podivná žádost

Kapitola II. – S pocitem zrady

Kapitola III. – Hledaná

Kapitola IV. – Na útěku

Kapitola V. – Honba za stopami

Kapitola VI. – Únosce

Kapitola VII. – Zmizela z povrchu Ellendrtanského

Kapitola VIII. – Napadení a neznámá v korunách stromů

Kapitola IX. – Lesní chata

Kapitola X. – Nepříjemné překvapení

Kapitola XI. – Nic není, jakým se být zdá

Kapitola XII. – Znovu na cestě

Kapitola XIII. – Překročení hranic

Kapitola XIV. – Noční hlídka

Kapitola XV. – Převzít velení

Kapitola XVI. – Zmizela!

Kapitola XVII. – Unesená

Kapitola XVIII. – Proti svým

Kapitola XIX. – Bojový mág

Kapitola XX. – Uvnitř

Kapitola XXI. – Každý svou cestou

Kapitola XXII. – Temná strana

Kapitola XXIII. – Křižovatka cest

Kapitola XXIV. – V táboře

Kapitola XXV. – Ztracené a znovu nalezené

Kapitola XXVI. – Vesnice

Kapitola XXVII. – Změna plánů

Kapitola XXVIII. – Zase spolu

Kapitola XXIX. – Shledání

Kapitola XXX. – Probuzení

Kapitola XXXI. – Konec jedné krátké životní etapy

Kapitola XXXII. – Vyznání a černá kápe

Kapitola XXXIII. – Trisha

Kapitola XXXIV. – V Dračím údolí vychází pravda najevo

Kapitola XXXV. – Ve vlastních řadách

Kapitola XXXVI. – Osud si vyžádal její oběť

Kapitola XXXVII. – Vteřiny poté

Kapitola XXXVIII. – Za novým cílem

Kapitola XXXIX. – Na ostří čepele

Kapitola XL. – Křišťál, onyx, jantar a dračí hlava

Kapitola XLI. – Trh

Kapitola XLII. – Vzpoura

Kapitola XLIII. – Výcvik

Kapitola XLIV. – Někdo chybí

Kapitola XLV. – Rebelové a bojovnice

Kapitola XLVI. – Nečekaní spojenci

Kapitola XLVII. – Více než se zdálo

Kapitola XLVIII. – Bouře

Kapitola XLIX. – Popravčí vrch

Kapitola L. – S posledním výdechem

Epilog – Pod temnými mračny

Prolog – Bratrská nenávisť

Vysoké věže, jedna černá, druhá bílá a ta třetí, nejvyšší, z šedivého kamene, se pnuly vysoko nad královský hrad a jejich špice se utápěly ve sněhobílých obláčkách plujících růžovou oblohou. Tři slunce, modré na západě, bílé vysoko nad krajinou a žluté drápající se na svou cestu stále na východě, osvětlovala krajinu pod sebou. Koně v ohradách pobíhali a vesele pořehtávali, sloužící z hradu spolu se psy hlídali stáda ovcí pasoucí se na smaragdově zelené pláni. Na první pohled se zdálo, že jde o obraz idylického království.

Jenže první pohled mívá tu nepříjemnou vlastnost lhát.

Růžová nebesa a panující klid prořal hlasitý skřek přilétajícího dravce, jenž na svých lesklých perutích zakroužil po obloze a vrhl se střemhlav na svou nevinou oběť, pěvce lovícího hmyz. Lovil a sám byl uloven. Pěvec ucítil, jak se kolem jeho drobného těla sevřely silné pařáty. Mrskal sebou ve snaze se uvolnit, i když věděl, že je to předem prohraný boj. Přesto hlasitě vřískal v naději, že by mu někdo z jeho druhů mohl přiletět na pomoc.

Nepřiletěl. Tělíčko pěvce pomalu ochabovalo a dravec ze svého zobanu vyloudil další skřek, tentokrát vítězný. Plavnými kruhy se opět nechal větrnými proudy vynést vysoko do vzduchu, načež přistál v otevřeném okně nejvyšší věže, aby mohl nasytit svůj hladový žaludek.

Jak jeho zobák začal pěvce trhat na kusy, dravcův stín, jenž vrhalo bílé slunce, dopadl na monumentální váhy. Nebyly obyčejné. Šlo o Váhy světa, prostředek, jímž vládci hradu udržovali v celém Ellendrtanu tolik důležitou rovnováhu. Jenže nikdo, ani dravec v okně, si nevšiml toho, jak se jejich kovová konstrukce lehce zatřásla, načež černá miska nad tou bílou lehce, nepatrně, ovšem přece, poklesla.

O několik poschodí hradu níže už nebylo po zdánlivé malebnosti celého obrazu ani stopy.

Obyčejná, prostá, přesto však neuvěřitelně krásná plavovlasá dívka ve venkovských šatech svého lidu s hrubou hnědou sukni z pytloviny a živůtkem z o několik odstínů světlejší bavlny, jenž jí odhaloval alabastrová ramena, z velké části schovaný pod pevně zašněrovaným korzetem, vyběhla z dvoukřídlých dveří trůnního sálu. Stráže se jí okamžitě uklonily, jak bylo jejich povinností. Dívka, sotva patnáctiletá, na to však nedbala a skopla z nohou své střevíce, jež vzápětí popadla do ruky, druhou si přidržela sukni, aby se jí nepletla pod nohy, a rozběhla se chodbou pryč.

Nenáviděla to tady. A hlavně nenáviděla jeho. Běžela, lapala po dechu, jen aby alespoň na chvíli unikla jeho hněvu, z vlivu jeho moci, přestože věděla, že až ji dožene, následky pro ni budou mnohem katastrofálnější, než kdyby s ním zůstala. A také mnohem horší než po jejích předchozích útěcích.

Plavovláska seběhla po studeném kamenném schodišti a zatočila do chodby, na jejímž konci se, opět hlídané dvěma strážnými, ve světle rudými jazyky plápolajících pochodní rozvěšených všude po stěnách, rýsovaly další z velkých dvoukřídlých dveří z pevného dubového dřeva vyztužených kovovými pláty.

„Stráže, otevřete bránu!“ křikla. Měla tu vyšší pravomoce než většina ostatních a tohle byla jedna z těch chvílí, kdy to ocenila. Přibíhající stráže se okamžitě jaly poslechnout a za chvíli už se za doprovodu hlasitého skřípění pantů dala křídla do pohybu. Dívka ani nepočkala, dokud se dveře úplně rozevřely, ba naopak, protáhla se vzniklou mezerou hned, jakmile to bylo jen trochu možné, načež opět dala strážím pokyn, aby bránu opět zavřeli.

Musela si zastínit rukou oči, aby ji paprsky sluncí neoslepily. Do chodidel ji oproti chladným chodbám začal pálit rozpálený kámen.

Nacházela se na Východním mostě, který spojoval šedou věž, v jejímž nejvyšším podlaží se nacházely misky Vah, s věží bílou, v níž sídlil Bílý čaroděj. Dívka neváhala a rozběhla se k bráně tvořící vstup do té, jak už z mnohých návštěv dobře věděla, příjemnější části hradu.

Stráže tady jí otevřely okamžitě poté, co zabušila na dubové dřevo a zakřičela svou prosbu, aby ji pustily dovnitř.

„Vítejte, Glos,“ uklonil se vyšší ze strážných, když za ní křídla opět zavřeli.

„Bílý čaroděj je nyní se svými učni, ale věříme, že vás rád přijme,“ sklonil hlavu ten starší z dvojice. Na rozdíl od šedé věže, odkud utekla, tady ji respektovali a troufala si říct, že ji možná i mají rádi. Zato ve věži černé, to byla jiná. Tamnější stráže si užívaly svého oficiálního postavení a navzdory rozkazu Černého čaroděje, aby vyplnili každé její přání, jí její původ dávali neustále najevo. A to vskutku nepříjemnými způsoby.

„Děkuji,“ kývla hlavou na znamení, že svá slova myslí zcela upřímně, a opět se rozběhla ke schodům.

Tentokrát se točitými stupni nechala zavést až do velkého sálu, opět hlídaného ozbrojenou dvojicí oděnou do brnění Ellendrtanského vojska.

Oba jeho příslušníci kývli, čímž vyjádřili svou úctu, a otevřeli velké dveře.

Jindy by Glos, přestože v sále nebyla poprvé, pomalu vkročila dovnitř a kochala se pohledem na vysoké kamenné sloupy podpírající klenutý strop, vitrážová okna, jež dovnitř propuštěla množství světla, lesklou podlahu tvořenou hladkým mramorem či portréty vládců Ellendrtanu visící na stěnách, po nichž tančily odlesky rudých plamenů vnášejících mezi hrubé kamenné stěny alespoň trochu tepla, stejně jako zapálený krb. Namísto toho se rozběhla přímo ke třem postavám v samém středu onoho prostoru.

„Glos!“ Jako první si jí všimla vysoká dívka s tmavými vlasy střiženými hned pod ušima, v nichž jí slunce vybělila melíry.

„Lesano,“ pozdravila Glos mladou magičku a obrátila svou pozornost ke dvěma mužům, kteří se po Lesaniných slovech otočili jejím směrem.

Mladík, jehož rozcuch blondátých vlasů dával najevo, že dnes se ještě neotáčel za žádnými služkami, se na příchozí usmál a v modrých očích mu vesele zajiskřilo. Keron na Glos pokývl a vyloudil na stále ještě dětské tváři jeden ze svých legendárních úsměvů, z nichž služebné ztrácely hlavy.

Poslední z přítomných, muž s výraznou bradou a aristokratickými rysy, oděn do bílé košile s vyhrnutými rukávy a stejně zbarvených kalhot, jejichž nohavice vězely zastrčené ve vysokých jezdeckých botách z černé matné kůže, okamžitě dvojici opustil a rychlým krokem vyšel Gros vstříc. Ta se ani v nejmenším nerozpakovala se mu vrhnout do náruče a nechat se sevřít do bezpečí jeho silných paží. Tiché vzlyky, pro prázdnou místnost však příliš hlasité, a třas jejího těla byly dostatečným důkazem, že dala průchod svému strachu, jenž ji dohnal až sem.

„Pšš, no tak, Gros, to bude dobré,“ zamumlal a pohladil ji po dlouhých plavých vlasech. On sám měl podobné, ovšem úplně bílé, svázané bílou stuhou v týle, cop se mu na lopatkách lehce stácel do několika vln.

„Chce- on chce-“ Gros zvedla hlavu a zadívala se do černých pronikavých očí Bílého čaroděje, stejných jako měl i jeho bratr, neschopná onu větu dokončit.

Bílý čaroděj se zamračil. „To mu nedovolím, Gros. Jsi pod mou ochranou,“ prohlásil. Než však stihl říct cokoli dalšího, jeho opálená pokožka náhle zbledla a on se, stejně jako Lesana s Keronem, sesunul k zemi. Před pádem na mramor ho zachránila Gros, jež ho zachytila a pod vahou jeho těla jí mírně poklesla kolena.

Ta náhlá nevolnost všech tří odezněla stejně náhle, jako přišla, a přestože se tvářili, jako by to neznamenal nic významného, Gros poznala, že šlo o jev na magické úrovni, tedy jí skrytý. Ona magičkou nebyla. Ovšem nemohla se zbavit nepříjemného pocitu, že se děje něco hodně špatného.

„Jsi v pořádku?“ upřela pohled svých očí na Bílého čaroděje. Pohladil ji po tváři.

„Ano, jsem. Neboj se, nic to nebylo. Nejspíš jen důkaz, že už začínám být opravdu příliš starý na to, abych vládl a bděl nad rovnováhou,“ zasmál se a strčil si za ucho pramen bílých vlasů, jenž se mu uvolnil.

„Myslím, že je nejvyšší čas, abych bratrovi oznámil, že naše vláda je u konce,“ dodal a zadíval se na své dva učně, nejlepší z nejlepších mágů, jaké se mu za celá léta podařilo na území Ellendrtanu najít, které následně vycvičil a předal jim veškerou svou moudrost.

„A-ale-“ vykotala Glos. Bílý čaroděj se k ní sklonil a uchopil dívčinu tvář do svých dlaní.

„Není se čeho bát. Já odsud pak odejdu a tebe vezmu s sebou. Přesně, jak jsem slíbil,“ podíval se jí hluboko do očí.

Ano. Tohle jí opravdu slíbil. To ovšem nemohlo vymazat strach, který měla z jeho bratra.

„Nemá smysl to prodlužovat. Pojdme. Teď hned,“ rozhodl Bílý čaroděj, sevřel Glosinu drobnou ručku ve své dlani a, následován svými dvěma učni, vyšel z velkého sálu, míře k mostu přímo spojujícímu bílou a černou věž.

Možná se zdálo, jako by jeho rozhodnutí bylo až příliš unáhlelé. Bílý čaroděj však přemýšlením o předání bdění nad rovnovahou uvažoval již několik bezesných nocí. Tohle pro něj v podstatě byla jen záminka ospravedlňující a odůvodňující jeho rozhodnutí.

Černý čaroděj mezitím nervózně přecházel ve svých komnatách a vrhal jeden paprsek moci proti kamenné stěně za druhým. Glos, ta malá děvka, ho opět tak nehorázně vytočila! Našel si ji sám, odnesl ji s sebou na hrad, dal jí možnost žít jako vládkyně a ne obyčejná děvečka, a ona se mu odvděčuje takhle? Že utíká za jeho vlastním bratrem?

Černý plášť mu zavířil kolem kotníků a odhalil vysoké černé pevné kožené boty, kalhoty a košili stejné barvy, u pasu se mu v černé pochvě houpal meč s onyxovou čepelí. Vztekle nechal z mramorové bílých prstů vyletět další smrtící zaklínadlo, načež si stáhl černou stuhou z rovných černých vlasů lesklých jako krkavčí křídla při svitu měsíce, aby si je uhladil a znovu svázel. Svým způsobem bylo ironií, jak se oba bratři stejně nejen oblékali, ale i česali.

Ten náhlý výkyv magické síly pocítil i on sám. A nejen on.

Ze stínů způsobených nedostatkem oken vystoupil mladík, jehož bezbarvé oči a řídké chomáče vlasů evokovaly pocit, jako by se člověk díval na mrtvolu.

Ano, i Černý čaroděj měl svého učně. Ovšem jen jednoho.

„Můj pane,“ zachraptěl tiše.

„No, cítil jsem to. Jen výkyv, nic víc,“ odsekl na nevyčtenou otázku Černý čaroděj. Temný lord, jak si jeho učeň nechával říkat, trhnutím sklonil hlavu a rychlými kroky ustoupil zpět do stínů. A to právě ve

chvíli, kdy se ozvalo několik hlasitých ran, jak někdo zabušil na dveře komnat Černého čaroděje.

„Kdo mě to ruší?“ vyštěkl a ruka se mu rozhořela černým plamenem, jak byl ochotný klidně i upálit toho, kdo se ho opovážil otravovat.

O to překvapivější pro něj pak bylo, když dovnitř vešel jeho bratr, Bílý čaroděj, spolu se svými učni a-

Ano. Ta děvka Gros byla s ním.

„Bratře-“ začal Bílý čaroděj, ale Černý mávl rukou a nenechal ho domluvit. Dveře se za doprovodu hlasité rány zabouchly a Černý se hlasitě rozchechtal.

„Ty? Co tady děláš, ty ubohá, nevděčná-“

„Dost,“ zasáhl Bílý. „Gros, možná bude lepší, když odejdeš,“ sklonil se k plavovlasé dívce, ale ani tentokrát ho Černý nenechal domluvit.

„Ne, ať tu klidně zůstane,“ ironie z jeho slov doslova odkapávala. Napřáhl před sebe ruku druhou a z jeho bledých prstů se odvinulo několik černočerných vláken, jež se kolem dívky omotaly dřív, než tomu měl šanci kdokoli stihnout zabránit. Černý čaroděj si Gros přitáhl do náruče a donutil ji podívat se do jeho bezedných černých očí. Přestože se mohly zdát stejné jako Bílého čaroděje, byly zcela jiné. V těch viděla city, lásku, starost, zodpovědnost. Tady, v těchto byla jen nenávisť, chlad a smrt.

Když měl nyní Gros ve své moci, cítil se silnější. Ani si nenechal vysvětlit, co měl jeho bratr na srdci, proč za ním přišel.

„Nenechám ti své království!“ zakřičel okamžitě.

„Ale já nechci tvé království. Ellendrtan potřebuje nové vládce. Přiznej si, že my dva na to už nestačíme,“ ohradil se Bílý čaroděj.

„Pchá, na tohle ti neskočím. Chceš utéct s ní, co?“ trhnul obviňujcně Gros. Dívka se nerozpakovala nechat na své tváři znát strach a bezděčně se snažila vymanit z Černého sevření.

„Nechci s Gros nikam utéct,“ zavrtěl Bílý hlavou. Chtěl ji odvést, vrátit její rodině, ne nechat si ji, navzdory tomu, že si byl vědom, jaké city k němu dívka chová - a jaké choval on sám k ní.

„Ne? Ukradls mi ji! Sprostě jsi mi ji ukradl!“ zavřeštěl Černý čaroděj.

„Kdepak. Glos sama si svobodně vybrala,“ zastal se dívky. Jenže to už bylo pro Černého čaroděje příliš. Nenávistně vyvrásknul a z prstů mu vyletěly proudy moci. Bílý čaroděj neměl nejmenší šanci se bránit, o Glos ani nemluvě. V pocitu zrady, v bolesti z neopětované lásky, Černý čaroděj ztratil své sebeovládání. Glos padla mrtvá k zemi, její bezvládné tělo se vysmeklo z jeho sevření.

Misky vah se naklonily na temnou stranu.

Bílého čaroděje a jeho učeně výkyv moci zasáhl zcela nepřipravené. Jejich kolena v souladu poklesla, zatímco je bratr Bílého rdousil paprsky své moci, jimiž ještě před okamžikem poutal tu, jíž si vybral a která odmítla stát se jeho královnou.

„Nenechám ti ji, rozumíš? A nenechám své království tvým pohunkům!“ křičel. Bílý čaroděj věděl, že nemá nejmenší šanci. Cítil, jak ho jeho moc opouští, jak ho o ni Černý okrádá. Z posledních sil se na okamžik vzepřel svému bratru, aby mohl zachránit Ellendrta před jeho zlobou. Ta slova, jež unikla z jeho rtů, byla tichá, přesto však mocná.

*„Černá k bílé a temnota ke světlu,
dva bratři společně měli vládnout světu.
Nenávistí plane čepel smrtelná,
láaska však nad láskou tvoří srdce bezcitra.“*

*Temnota nad rozum, smrt rozsévá,
učeň černý krev rozlévá.
Svoboda umírá a pouta se hroutí,
když boj proti moci celý svět rmoutí.*

*Až plavovlasý dědic království
spojen s dědicem, draky a magií
před posledním bojem bude stát
a temnotu posílí či bude její kat.“*

A pak, pak padl stejně jako dívka, jež svou láskou způsobila pád nejmocnějšího a největšího království. Tu ztrátu pocítili všichni. Ne

jen obyvatelé království, ale i tvorové a země sama. A nejvíce ze všeho pak učňové Bílého čaroděje. Učňové, jimž s posledním výdechem a posledním kouzlem předal veškerou moc, která mu ještě zbyla. Jeho tělo, nyní zcela zproštěné magie, se po dopadu na zem rozpadlo v prach.

Dokud Černý mág soustředil svou plnou pozornost a hněv na svého bratra, poutací kouzla z učňů Bílého opadla. Poněvadž znali jeho plán, věděli, co, proč a jak chce dělat, a poněvadž už nebyli pod ochranou svého mistra, bylo pro ně nejlepší a nejpříjemnější možností uprchnout. Uprchnout a ochraňovat království před hněvem Černého čaroděje, ochraňovat rovnováhu sil.

Ovšem namísto toho, aby spojili své síly a ochraňovali Ellendrtan jakožto celek, učňové udělali tu zásadní chybu, že si území království rozdělili napůl. Lesana si vzala pod svou ochranu jižní pláň a Keron severní pohoří.

Všechno zdánlivě napovídalo tomu, že se Ellendrtan vrátil do bývalých kolejí. Ale nebylo tomu tak. Misky Vah zůstaly nakloněny Černému čaroději. Černému čaroději, po němž jako by se slehla zem. Jeho učni, Temnému lordovi, který ho v tichosti, obklopen stínem tajemství, zabil za pomoci svého vlastního učně, o němž nikdo, kromě něj samého, neměl nejmenší tušení. Učni, nyní Černého čaroděje, předav titul Temného lorda svému následovníku, který se vydal po stopách nových Bílých čarodějů, aby je našel a zabil. A společně se svým následovníkem měl v plánu pomalu, ale jistě, ovládnout obě království a stvořil nový, temný Ellendrtan.

Bílí čarodějové o něm věděli. Přestože se Keron s Lesanou rozdělili, připravili se o svou největší výhodu, totiž vzájemnou pomoc a dokonce opustili i Váhy, a tím jako by se jejich síla oslabila, vycítili, když se Černý čaroděj spolu s Temným lordem blížili. Opět se spojili, třebaže to pro Lesanu znamenalo opustit jižní pláň, aby se jim mohli postavit, zvrátit misku Vah zpět do rovnováhy a zachránit Ellendrtan.

Dva Černí a dva Bílí čarodějové se spolu utkali na samém severním cípu pohoří v tak krutém magickém boji, že nejenže nejbližší okolí padlo či dobrovolně položilo své životy pro dobro země, pro pomoc Bílým, ale celé království ono střetnutí nemilosrdně ovlivnilo.

Ano, Černý čaroděj padl. Veškerá magie ze všeho živého vymizela, zůstaly jen poslední střípky schopnosti jí vládnout roztroušené mezi obyvateli, natolik slabé, aby nemohly nikoho ohrozit. Keron a Lesana se vrátili do svých království urdžovat křehce vydobitou rovnováhu.

Toho, že Temný lord přežil, si ani jeden nevšiml. On sám ovšem moc dobře věděl, že je nejenže naživu, ale i při síle. A díky posledními boji silnější než oba Bílí dohromady.

Cestoval pod pláštěm tajemství a temnoty přes celý Elldertan, do míst, kde sídlil Keron, i do Lesanina domova. A oba, ve chvíli, kdy byli nejzranitelnější, zabil.

Mohlo se zdát, že cesta k ovládnutí Ellendrtanu byla volná. Ale bylo tu něco, co mu v tom bránilo. Něco, proč nemohl udělat nic víc, než se usadit na nejsevernějším cípu Keronova království, na Popravčím vrchu, místu na samém severním cípu onoho území.

Byla to magická anomálie vzniklá na místě, kde se odehrál velký magický boj. Bylo to proroctví Bílého čaroděje. Proroctví, které slibovalo, že jednou se najde někdo, kdo bude vládnout stejnou silou, která vše napraví. A nebo zničí.

Temnému lordu nezbylo než se na onom místě usadit a žít. Najít si nového učně a vzdát se identity Černého čaroděje, poněvadž čarodějové po velkém boji upadli v nemilost.

Jediná jistota, kterou měl, byla ta, že až se onen mág z proroctví objeví, Temným lordem v té době bude někdo úplně jiný.

Kapitola I. – Podivná žádost

Modrý sluneční kotouč sotva vyslal první ze svých paprsků na cestu růžovou oblohou, když těžké dveře hradní knihovny cvakly, nepatrně se pohnuly a dovnitř se protáhl malý nenápadný stín. Drže ztlumenou lucernu v ruce, svíčka dala tlustým svazkům nahlédnout do tváře vetřelce jinak ukryté ve stínu hluboké kápe.

Tichými kroky přešel návštěvník k policím, rukou se snaživ zastínil už tak slabý proud světla, jenž hořící kerosin vydával, a procházel kolem řad, přejížděl pohledem po hřbetech, očividně něco hledal. Nenamáhal se skrývat svou přítomnost, nezdálo se, že by si dělal starosti s tím, že v královské knihovně možná nemá co pohledávat.

Temný stín prošel kolem jedné z polic a vzápětí se zarazil, zastavil se na místě a udělal několik kroků zpět, aby se mohl vrátit ke knihám, jež právě minul.

Ano, to byly ony. Kroniky z dávného Ellendrtau. Vetřelec položil petrolejovou lampu do volného místa v polici a vyskládal si do náruče několik hrubých v kůži vázaných svazků, načež na ně lucernu nemotorně položil, vědom si rizika jejího převrácení se, a vydal se do útrob labyrintu knihovny, ke svému oblíbenému místu.

Sotva se schoval v malém prostoru u zadní stěny, kam paprsky modrého vycházejícího slunce ještě ani zdaleka nedosahovaly, položil hromadu knih na dřevěnou podlahu, jednu z mála v celém hradě, a usadil se se zkříženýma nohama na svůj polštář, který si tam přestěhoval už před časem. Shodiv si kápi z hlavy na záda, světlo plamene se odrazilo od vodopádu platinových, téměř až bílých vlasů spadajících ve třech velkých vlnách až k pasu. Stín si odhodil několik neposedných pramenů z obličeje.

Nebyl to vetřelec. Byla to žena, ještě dívka. Rozhlédla se kolem sebe, než definitivně zaplula do úzké průrvy mezi jednotlivými policemi a přitáhla si k sobě jednu z knih, aby si ji opřela o kolena a otevřela, ponořila se do run pokrývajících stránky.

A přestože si dávala pozor, aby ji tu nikdo neviděl, očividně si s tímtež nedělala starosti. Jako by neměla sebemenší obavy, že by tu neměla co pohledávat.

„Princezno, vy jste mi ale dala zabrat.“ Oblohu začaly protínat paprsky bílého slunce, když se knihovnou rozezněl rozezlený hlas. Oslovená, třebaže stále ukrytá před zraky nezasvěcených v úzké průrvě mezi policemi, sebou trhla a s hlasitým zaklapnutím zavřela kroniku Ellendrtanu, jíž měla opřenou o pokrčená kolena. Nic víc udělat nestihla. Mezi knihami v dřevěných regálech se objevila tvář její chůvy.

„Dobré ráno,“ věnovala jí plavovláska nevinný úsměv.

„Lesio. Kolikrát už jsem vám říkala, ať se mi sem nechodíte v noci schovávat?“ vytkla dívce chůva a rezignovaně si povzdechla. Sloužila přeci princezně, neměla právo jí rozkazovat.

„Já vím,“ sklopila Lesia hlavu. „Přesto,“ nedokončila a pokynula chůvě, ať přijde až k ní. Než se lehce korpulentní postarší dáma v bílých jednoduchých šatech a s čepečkem téže barvy zakrývajícím již stříbrem lehce protkvělé vlasy protáhla až k princezně, ona otevřela knihu, jež stále měla opřenou o pokrčená kolena, a počkala, dokud se k ní chůva nesklonila, aby mohla nahlédnout na obsah stránek z křehkého nažloutlého papíru.

„Už zase, Lesio?“ zeptala se chůva posmutněle, když rozluštila, na co se to princezna dívá.

„Ještě pořád,“ odpověděla princezna téměř šeptem a sklonila hlavu. „Víš přeci, že to je to jediné, po čem toužím.“

Ano. To chůva moc dobře věděla. Lesia nikdy nemluvila o ničem jiném než o časech dávného Ellendrtanu a o svém největším snu - na vlastní oči spatřit ta bájná stvoření, létající ještěry, poslední připomínku magie, jež kdysi tomuto světu vládla.

„Jen pár dní. Aaron je nejrychlejší kůň v našich stájích. A lidé Keronu by se o mojí návštěvě nemuseli vůbec dozvědět. Jen bych na skok zajela do Dračích hor a hned se zase vrátila...“ nedokončila dívka. Nebylo to poprvé, co chůva onen proslov slyšela.

„Ale no tak, princezno. Přeci víte, že takhle to nejde. Možná vás cvičí spolu s armádou, ale ani kdybyste byla princ-“

„Ha, a to je přesně ono! Dokud ještě žila matka, byly to samé hodiny etiky, vyšívání a samé podobné pitomosti! Nikdy mi nedovolila naučit se postarat se o sebe!“ vykřikla Lesia pobouřeně. Chůva, překvapená její prudkou reakcí, se stáhla.

„Váš pan otec vás ale přeci přesně tomu učí,“ namítla bojácně.

„Jo. Protože teď už mu to matka, budiž jí země lehká, nemůže zakázat. Jenomže on mě k výcviku jednotky kapitána Stonea přidal jen z jednoho jediného důvodu,“ vychrlila ze sebe Lesia na jeden nádech. Jak pokračovala, její hlas nabral zlověstný podtón. „Nikdy matce neodpustil, že mu porodila dceru. Nikdy o mně neuvažoval jakožto o následnici. A co že jsem prvorozená. A co že jsem jeho jediný žijící potomek. Pro něj nejsem nikdo.

Kdybych za ním přišla s žádostí, ať mě na cestu do Dračích hor pustí, požehnal by mi. Dokonce by mi i připravil Aarona, abych odjela z království co nejrychleji. A pak by po mých stopách poslal armádu. Dost možná Stonea, protože oni mě cvičí, bojují se mnou a znají moje slabiny. Poslal by je za mnou, aby mě zabili. Abych mu nestála v cestě k tomu najít si novou manželku, udělat z ní královnu a nechat ji, aby mu porodila syna,“ odfrkla si Lesia pohrdavě a nevesele se uchechtla. Chůva se nad jejími slovy zhrozila.

„Princezno, takhle o jeho výsosti mluvit nemůžete-“ začala s úmyslem ji pokárat, ale oslovená svou chůvu domluvit nenechala.

„Že nemůžu? Mám druhé nejvyšší postavení v celé Lesaně, můžu všechno! Jediné, co nemůžu, je odjet pryč,“ dodala temně. Chůva v reakci na slova své paní zavřela oči a zhluboka se nadechla.

„Snídaně bude s východem žlutého slunce. Váš pan otec si přeje vaši přítomnost,“ konečně vyslovila to, proč šla princeznu do knihovny vlastně hledat.

Tlustý svazek skrývající historii Lesany, Keronu a Ellendrtanu s hlasitým žuchnutím spadl Lesie z pokrčených nohou.

„Cože?“ vydechla. Chůva zatnula zuby.

„Cože není výraz hodný královského postavení, má paní. Dovolte mi vás upozornit, že slova z vojenského slangu-“

„Jo, jo, jasně,“ mávla rukou Lesia a přerušila tak chůvinu přednášku, „ale proč otec,“ to slovo vyřkla s citelnou a slyšitelnou nechutí,

„chce, abych se k němu připojila na snídani? Obvykle mě přeci nechce ani vidět,“ zamračila se nechápavě. Chůva však jen pokrčila rameny.

„Tak to se budete muset zeptat jeho,“ odpověděla pro princeznu nepříliš uspokojivě, nicméně plavovláska z jejího výrazu a tónu jasně vyčetla, že kdyby chůva věděla, o co se jedná, už by to byla dávno sdělila.

„Dobrá tedy,“ sklonila Lesia hlavu, zhasla kerosinovou lucernu, jež nyní s východem sluncí už nebyla třeba, a zvedla se, i s knihami v náruči, na nohy.

„To nechte být, uklidím je,“ vyhrkla chůva a kroniky Ellendrtanu přebrala.

„Děkuji,“ kývla hlavou Lesia a rázným krokem zamířila ke dveřím knihovny a pak dál kamennými chodbami, přes několikera zatočená schodiště, až do jedné z věží Lesanského hradu, v níž měla své komnaty.

„Princezno,“ uklonily se okamžitě po příchodu její dvě komorné. Pro Lesiu mnohem spíš než služky byly jako přítelkyně. Jediné dívky z celého hradu, s nimiž si mohla normálně promluvit. Stoneova elitní jednotka se totiž nepočítala. To byli jen samí vojáci.

„Náhodou asi nevíte, co po mně otec chce?“ zeptala se a odložila svůj plášť. Komorné zavrtěly hlavou.

„Máme vám pouze vzkázat, že si máte obléknout vaše nejlepší šaty,“ řekla jedna.

„Dovolily jsme si vám je připravit,“ poukázala na hromadu látek zakrývajících obří princezninu postel druhá.

„Jestli z tohohle vyvážnu živá, tak ať mně Stoneovi kluci useknou hlavu zaživa,“ povzdechla si Lesia a začala se do oné obludnosti převlékat. Nebýt komorných, nejspíš by se do šatů ani nedostala.

Temně rudý taft splýval plavovlásce v mírně se rozšiřující sukni držící tvar díky množství vrstev tylu nejen ke kotníkům, ale jeho lem se dokonce dotýkal huňatého koberce, na němž princezna stála.

„Nemůžu dýchat,“ zasípala prosté oznámení, ruce v bok, zatímco komorné stály za jejími zády a společnými silami šněrovaly a naposledy stahovaly korzet zvyrazňující dívčinu postavu.

„Nebojte, princezno, to zvládnete,“ prohlásila jedna z komorných. Druhá zavázala na tkanicích pevný uzel, aby korzet nepovolil, a jala se zavazovat i živůtek šatů. Druhá komorná Lesiu obešla.

„Vypadáte úchvatně. Ale ještě vám budeme muset udělat něco s vlasy,“ prohlásila a zamířila k Lesiině skříni, jen aby se vzápětí vrátila s párem bot s vysokými, přesto však širokými podpatky. Všechny tři moc dobře věděly, že princezna podpatky nenávidí. Její postavení jí však nedovolovalo nosit k šatům vysoké vojenské boty z pevné vydláňané kůže - třebaže šaty nosila také jen z donucení. Možná v ní přeci jen něco z chlapce, z vojáka, bylo. Suknice šatů alespoň zakrývala to, že boty mají široký podpatek a ne jehlový, jaký princeznám příslušel.

Zatímco Lesia, sedíc na stoličce, podupávala nohama, aby si na boty zvykla a eliminovala tím možnost vrávorání po chodbách, nedej bože pádu, to si přeci nemohla dovolit, komorné jí dlouhé platinové vlasy svázaly do uzlu zdobeného černými perličkami, z něhož úmyslně vypadávalo několik natočených pramenů.

„Prosím,“ pokynuly dívky k velkému zrcadlu. Lesia se opatrně postavila a podívala se na sebe.

„Vypadáte úchvatně,“ otevřely se dveře a dovnitř vešla chůva. Lesia se nad jejími slovy ušklíbala. Sama o sobě si pomyslela, že vypadá jako strašák do zelí. Korzet znemožňující jí dýchat jí zvýraznil ňadra, mezi nimiž vznikla prohlubeň, karmínový taft splýval k zemi. Dlouhé zvonovité rukávy rozříznuté až k loktům končily zhruba ve výšce princezniných kolen. Lesia si bezděčně přejela po živůtku zdobeném, stejně jako její účes, černými perlami. Vysoko vyčesané vlasy dávaly na obdiv její až aristokratické rysy. Její bledá pleť v porovnání s barvou šatů působila až nezdravě. Dekolt a uši pak zdobila sada z jemného stříbra.

„Ani bych neřekla. Nuž, co se dá dělat,“ prohlásila Lesia v odpověď na chůvina slova. „Kolik mám času?“

„Žluté slunce začíná vycházet,“ přeběhla k oknu jedna z komorných.

„Tedy je na čase zjistit, co bylo natolik závažným důvodem, aby to mého otce dovedlo k tomu, že si při snídani vyžádal mou přítomnost,“ povzdechla si Lesia a vzápětí se na sebe do stříbrné plochy

odrážející ji samotnou sebevědomě a odhodlaně usmála. Cestou ke dveřím ven ze svých komnat sice několikrát lehce klopýtla, během pár kroků však získala jistotu i nad svými botami. Kdyby chůva nevěděla, jakých změn je princezna Lesia schopná, nevěřila by, že tato sebevědomá mladá, téměř dospělá, dívka je tatáž jako skoro ještě dítě toužící spatřit draky, s nímž jen před pár minutami mluvila v zastrčené uličce mezi policemi v knihovně.

„Střecha, reverz, kryt, a znova!“ vykřikl mladý voják ze svého vyvýšeného stanoviště. Shlížel na patnáct dvojic stojících proti sobě se cvičnými meči, které se od klasických lišily jen tím, že jejich ostří bylo ztupené, a udílel jim rozkazy, diktoval, co mají dělat. Jeden z dvojice vždy útočil, druhý bránil, poté se páry měnily.

Dělal to tak proto, aby si vojáci nezvykli jen na jednoho protivníka. Nicméně i přesto měl ve své třicítce elitních bojovníků určených pět skupin po šesti, kteří spolu pracovali nejčastěji, malé podjednotky, které na bitevním poli spolupracovaly a dosahovaly o to efektivnějších výsledků.

„Amarone?“ Za kapitánem se ozval hlas. Oslovený se prudce otočil, nechápav, jak se svým výcvikem mohl přeslechnout kroky za jeho zády.

„Tirasi. Už jsem ani neočekával, že se na trénink dostavíš. Nevíš náhodou, co je s Lesiou? Není tu,“ poukázal na zjevný fakt. Princezna obvykle nastupovala na cvičení jakožto jedna z prvních.

Tiras, světlovlasý třicátník, byl z elitní třicítky nejstarší. Vlastně byl třicátý první. On ani kapitán se do počtu nezapočítávali. Po vojenské stránce toho za sebou měl ze všech nejvíce a právě proto si vysloužil pozici zástupce kapitána těchto vojáků.

„Náhodou vím,“ Tiras se pousmál. „Král si vyžádal její přítomnost u snídaně, proto. A z téhož důvodu jsem ostatně dorazil i já. Jeho výsost si přeje, abys přišel také.“

To byla vskutku neobvyklá žádost. A přestože Tiras řekl, že si jeho přítomnost král *přeje*, za těmi slovy se skrýval nejen rozkaz, ale i výhrůžka v případě jeho neuposlechnutí.

„Dobrá tedy,“ přikývl Amaron, nechápav, proč se zrovna on má dostavit na Královskou snídani, a otočil se na své vojáky.

„Pohov!“ zavelel. Armáda sklonila zbraně, nicméně stále zůstávali ve střehu. Povšimnuv si onoho faktu, kapitán se pousmál.

„Neodkladné záležitosti si žádají mou přítomnost. Výcvik převezme Tiras,“ zvolal do davu, otočil se na patě vojenských bot a, bez jediné známky čehokoli, co by prozrazovalo, co se mu honí hlavou, zda vůbec něco, ráznými kroky doprovázenými duněním pevných těžkých bot na dřevěné podlaze vnitřního cvičiště opustil halu.

Kapitola II. – S pocitem zrady

Když vojenský kapitán Amaron Stone konečně došel do hodovní síně, lehké brnění, jenž nosil, stejně jako jeho třicítka elitních bojovníků, na cvičení, vyměnil za kapitánskou uniformu z kvalitní černé látky, na prsou se mu leskl stříbrný symbol jeho hodnosti, princezna Lesia už se svým otcem seděla u stolu. Mezi síní a kuchyní pendlovaly služebné, nosily podnosy s nejrůznějšími vybranými pokrmy a džbány po okraje naplněné archivními víny, princezna však zatvrzele odmítala cokoli pozřít. Měla stažený žaludek. Král si vyžádal její přítomnost. To nemohlo věstit nic dobrého.

„Vaše výsosti,“ vstoupilo do hodovní síně páže, „kapitán Stone právě dorazil,“ chlapec podávající hlášení, svírav v ruce kopí se zkráceným ratištěm a ztupeným hrotem, se uklonil.

„Ať vejde,“ mávnul mastnou rukou král a ukousl si velké sousto z koláče, jenž před něj postavila mladičká služebná.

„Ty jsi ale kost,“ udeřil ji dlaní naplocho přes nohy. Dívka nadskočila a poplašeně vyjekla. Král, robustný muž, jemuž na velikosti svaly a vypracovaná postava vskutku nedávala, s ustupujícími stříbrem protkvělymi mastnými vlasy se na ni chlípně zašklebil. Lesia otočila hlavu stranou, aby skryla odpor zračící se v jejích očích.

„Vaše veličenstvo,“ strážce otevřely velké dvoukřídlé dveře z dubového dřeva a do místnosti rázným krokem doprovázeným duněním vojenských bot na kamenné podlaze vpochodoval mladý, sotva pětadvacetiletý tmavovlasý mladík v kapitánské uniformě, jen aby se vzápětí zastavil a vysekl hlubokou poklonu. Tentokrát se Lesia podívala stranou, aby skryla naopak pobavení.

„Posaď se,“ ukázal král stříbrnou číší ke stolu k místům, v nichž seděla jeho dcera, přičemž přes okraj vyšplouchlo několik kapek bordó tekutiny. Král, aniž by tomu věnoval pozornost, si zhluboka přihnul. Kapitán Stone se ujistil, že Jeho výsost je momentálně zaměstnán něčím jiným, a tehdy si dovilil princezně věnovat jeden krátký, přes-

to však vřelý úsměv. Lesia nedokázala zabránit svým koutkům, aby neudělaly totéž, načež pocítila rudnoucí tváře a ve snaze je alespoň trochu skrýt před tvářemi přítomných sklopila hlavu.

„Takže. Proč jsem si vás dva,“ rozhoupal se král a ukázal koláčem, jenž zrovna držel v ruce, na svou dceru a jednoho z kapitánů jeho vojska, „pozval.

Má dcera před několika málo dny dosáhla šestnáctých narozenin,“ začal obšírně. Ani se při oněch slovech na Lesiu neobtěžoval pohlédnout. Naopak, jako by pro něj byla mnohem zajímavější oblouková stropní klenba. Naopak kapitán Stone, nyní sedící přímo proti ní, se na princeznu šklebil, rozesmíval ji a ona měla co dělat, aby nepropukla v hlasitý smích. Měli spolu přátelský vztah, dobře si rozuměli a kdokoli cokoli potřeboval, vždycky věděli, že za tím druhým mohou přijít, ať by se dělo cokoli.

Při následujících králových slovech však princezně ztuhl úsměv na rtech.

„A syn krále Keronského království, Kasián, je o pouhý rok starší. Není sice dokonalou partií, na manželství je ještě příliš mladý, nicméně keronský král pro něj požádal o Lesiinu ruku. Oba jsou dědicové, obě království se spojí, nabízí se nám tu dokonalá možnost obnovení starodávného Ellendrtanu-“

Jenže Lesia už otcova slova dávno neposlouchala. Ohromeně zírala na kapitána, stejně jako on na ni. Plánované manželství. V šestnácti. Jen kvůli tomu, že je prvorozená. To přeci nemůže myslet vážně!

„To nemůžeš myslet vážně!“ vyjekla a prudce se postavila, až se velká polstrovaná zdobená židle s hlasitým rachotem převrátila.

„Mladá dámo, laskavě se uklidni a uvědom si, že mluvíš s králem!“ vykřikl a taktéž se postavil. Kapitán Amaron Stone těkal pohledem z jednoho na druhého a mlčel.

„Mluvím s tebou jako se svým otcem. Ten slavný Kasián že je o rok starší a příliš mladý na svatbu? A co teprve já? Otče, je mi šestnáct! Nic jsem za svůj život nedokázala, nedal jsi mi šanci cokoli dokázat!“ naprosto neprinceznovsky, přesto však oprávněně, se rozkřikla a divoce při tom rozhazovala rukama.

„Nic takového mě nezajímá!“ zaburácel král. „Mně je to všechno úplně jedno! Zítř ráno se prostě sebereš, pojedíš do Keronu a ty,“ zabodl masitý prst do vzduchu do míst, kde viděl kapitána, „ty se se svojí jednotkou postaráš o to, aby cestou někde nezdrhla. Budete jí dělat doprovod a zařídíte doručení na místo. Nic nesmí dovnitř ani ven. Je to jasné?“

Kapitán se bezděčně přikrčil. Ano, bylo mu to jasné. Nic se nesmí dostat dovnitř ani ven. Princezně se nesmí nic stát a že by snad vojákům utekla, to neexistuje.

„Rozkaz, vaše výsosti.“ Když to vyslovoval, cítil na sobě Lesiin pohled. Nechtěl vzhlednout, podívat se na ni. Věděl totiž, co by viděl v jejích očích. Bolest. Zradu. Možná i nenávist.

„Ne,“ vydechla Lesia.

„Ale ano. A už nechci slyšet ani slovo. Prostě tam pojedíš a toho kluka si vezmeš,“ rozkázal král. Lesie se nahrnulý slzy do očí.

„Nenávídím tě!“ vykřikla. „Nenávídím vás všechny!“ Otočila se na podpatku, snažíc se zastavit slzy deroucí se jí do očí, a vyběhla z hodovní síně. Nedívala se okolo sebe. Pohled zastřený slzami, neviděla na krok. Šestnáct dlouhých let však žila zavřená mezi kamennými stěnami hradu, dokázala se pohybovat i poslepu. Prameny platinových vlasů uvolnivších se dívce z účesu se jí lepily na tvář mokrou od slz, nedbala toho. Na patě schodiště si sundala z nohou boty, uchopila je za podpatky do jedné ruky a bosky se rozběhla po jednotlivých stupních. Kámen ji studil do chodidel. Ale jí to bylo jedno.

V uších jí neustále zněla slova jejího krále. Chtěl ji dát Keron-skému princí. Nebylo těžké přijít na to proč. Chtěl ji odstranit z cesty. Pokud by si jí totiž princ vzal a král by si do své smrti stačil opatřit nového potomka, byl by to on, kdo by zdědil Lesanské království. Jen v případě, že by nebyl další potomek, by došlo ke spojení království a tedy, alespoň územně, obnovení dávného Ellendrtanu.

Lesia doběhla až do nejvyšší věže. Odhodila boty stranou a rázně se opřela o zábradlí balkonu. Přes slzy zklamání a bolesti sice neviděla dolů, věděla však, že se pod ní nachází zdánlivě nekonečná hloubka.

Zklamání však brzy vystřídala zlost. Lesia si vztekle rozpletla složitý drdol a závoj zlatých vlasů okamžitě popadl do svých spárů vítr.

„Princezno?“

Lesia neměla nejmenší tušení, jak dlouho na balkoně stála. Nacházel se v takové výšce, že ani paprsky tří sluncí nedokázaly vzduch prohrát. Navíc už se modré slunce začínalo klonit za obzor. Princeznu objímal chladný vítr a ona se po minutách či hodinách, nevěděla, začínala třást a zuby jí lehce drkotaly. Přes kvílení větru to však nebylo slyšet naštěstí.

„Lesio, slyšela jsem, co se stalo,“ promluvila chůva znovu a sehnula se pro princezniny boty. Podle pohybu taftové sukně bylo jejím zkušeným očím více než jasné, že dívka přešlapuje, jak ji kámen studí do bosých nohou.

„Vážně? A stálo to aspoň za to?“ pokusila se plavovláska o sarkastickou odpověď, vyznělo to však mnohem spíš slabě a odevzdaně. Jako by neměla na výběr.

Jenže ona na výběr opravdu neměla.

Ledaže...

Ten nápad byl tak náhlý a situace natolik vypjatá, že Lesia ani neuvážila všechna pro a proti, jen se k tomu nápadu upjala, jako by žádná jiná možnost neexistovala.

„Budu potřebovat tvou pomoc,“ vyhrkla náhle a otočila se na chůvu. Tu mnohem spíš než princeznina prudká reakce překvapil její vzhled, rudé kruhy okolo očí svítící v alabastrová pleti, mokré cestičky na jejích tvářích, popraskané rty. A oči, v nichž se táhly krvavé žilky.

„Cokoli řeknete je mým rozkazem, princezno,“ prohlásila chůva neurčitě. Ale Lesie ta odpověď stačila. Chůva jí tím dost jasně řekla, že třebaže by s jejím rozhodnutím nesouhlasila, a ta možnost tu byla, udělá všechno pro to, aby jí pomohla.

Lesie se přes tvář mihl úsměv. Hned zase zmizel, ale byl tam.

„Dobrá tedy. Poslouchej...“ A začala líčit svůj plán, který se i jí samotné teprve formoval v mysli.

Chodby, kterými bosky běžela, aby nebyla slyšet, se utápěly v temnotě. Jen pod okny pronikal na chodbu stříbřitý svit měsíce. Dodávalo to chodbám strašidelný nádech. Chůvě přeběhl mráz po zá-

dech a ještě přidala do kroku. A kam vlastně běžela? Nikdo o ní nevěděl a tak to bylo správně. Tak to bylo v plánu.

Chůva zahrula za roh a svou objemnou sukní srazila z podstavce jedno z mnoha brnění. Chodbami hradu se rozeznělo řinčení, jak se kousky kovu začaly sypat k zemi. Chůva zbledla a ještě přidala do kroku, ačkoli se to zdálo nemožné.

Dveřmi stájí proklouzl stín. Malý, hubený, ale rychlý. A silný, ačkoli to nikdo vědět nemohl. Tedy, téměř nikdo. Stín neslyšně vklouzl do sedlovny, odkud za chvíli vyšel se sedlem z černé matné kůže, dekou pod sedlo a ohlávkou s uzdou, všechno v černé barvě. Na tvář vetřelce dopadlo měsíční světlo. Ale proč by mladá dívka, tak šestnáctiletá, byla pozdě v noci ve stájích? Kromě chůvy nebyl nikdo, kdo by znal odpověď na tuto otázku. A ani chůva nevěděla všechno.

Dívka v tmavě zeleném plášti s hlubokou kápí se i s postrojem protáhla do stání statného černého hřebce. V rychlosti a vši tichosti koně osedlala a ještě jednou přitáhla sedlový popruh, neboť věděla, že hřebec vždy nabere vzduch do břicha, aby se sedlo uvolnilo. Dnes v noci ale kůň spolupracoval. Neznámá se spokojeně pousmála. Sehla se ke kupce sena, ve které měla schované sedlové brašny s dekou, náhradním jezdeckým oblečením, svou korunu jako symbol postavení v království, mapu, nějaké zásoby na cestu a dva měchy s vodou. Třetí přivázala k sedlu. Ačkoli voda, která byla v měsících delší dobu, nebyla chuťově příliš dobrá, dívka nechtěla riskovat tu možnost, že by se ani v dalších dnech nedostala k čerstvé.

Uchopila otěže pevně do dlaní a vyvedla hřebce ze stájí. Klapot kopyt jí v nočním tichu přišel až příliš hlasitý, stejně jako zvuky kroků v jejích těžkých vojenských botách. Dlaň druhé ruky položila na jílec meče, který je jí houpal u boku. Cítila se tak alespoň o trochu bezpečněji. Ještě si urovnala na zádech toulec se šípy a zkontrolovala, zda luk pověšený na rozsoše sedla drží. Spokojeně se pousmála. Přidala do kroku, aby se přes měsícem osvětlené nádvoří dostala co nejrychleji. Nechtěla, aby na ni musela chůva u brány čekat.

Chůva vyběhla z hradu na nádvoří. Před ní se tyčila jižní věž. Z úst ženy se vydrala kletba. Když utíkala od brnění, musela někde špatně zahrnout a teď se dostala k hlavnímu nádvoří a hlavní bráně.

Musela se rychle dostat na jižní nádvoří. Nechtěla, aby na ni princezna musela čekat. Rychle začala přemýšlet. Přes západní část by musela proběhnout přes největší nádvoří, byla by tu velká pravděpodobnost, že ji stráže zahlédnou. A ona neměla venku co dělat. Přes východní část by byla cesta bezpečnější. Malé nádvoříčko, cesta pod několika mosty, možnost schovat se. Tahle možnost byla bezpečnější, ale pomalejší. Rozhodl zvuk kroků ozývajících se od východu. Chůva se rozběhla k západnímu nádvoří a doufala, že ji stráže nezahlédnou.

Štěstí jí přálo. Potichu sundala klíč z krku. Pomaličku, polehoučku, zkrátka tak, aby se nikdo nedozvěděl, že princezna chce utéct. Právě její chůva jí k tomu naštěstí pomohla. Ano, byla to ona, kdo si vypůjčil klíč, aby mohl otevřít boční bránu z hradu. Přijala dívčin poslední dík a popřála jí hodně štěstí. Dívka vyběhla ven z hradu. Neohlížela se. Chůva ještě stačila zahlédnout záblesk platinových vlasů, než princezna zmizela v sedle svého koně do neznáma.

Otočila se na patě a rozběhla se zpátky do hradu, aby nikdo nepojal podezření.

Někdo je však sledoval. Noční oblohu proťalo zakrákání nočního dravce. Krkavec máchl křídly a nechal vítr, aby se opřel do jeho perutí, a zamířil přímo na sever.

Kapitola III. – Hledaná

S posledním vysilujícím mávnutím perutí noční dravec vlétl do otevřeného okna věže tvrze a beze zbytků sil se zhroutil na podlahu.

„Výborně, maličký,“ prohlásil do panující temnoty hlas. Hlas, jenž by mohl patřit rytíři zocelému bezpočtem bojů na život a na smrt a stejně tak nezkušenému mladíkovi ochotnému vrhnout se beze smyslů do každého nebezpečí.

Ze stínů se vyloupila silueta. Byl vysoký bezmála šest a půl stopy a široký tak, že se sotva vešel do obyčejné šířky dveří. Tvář měl do hladka oholenou a tmavé vlasy nakrátko střižené. To mu dodávalo méně zlověstný vzhled. Což však na druhou stranu kompenzoval dlouhým černým pláštěm s vysokým límcem a dlouhým obouručním mečem, který mu visel u boku.

Sehnul se k bezvládnému ptáku a opatrně, téměř s až mateřskou láskou, bylo-li ovšem u něj něco takového možné, ho opatrně sebral, dávav si pozor, aby křehkému tělu neublížil, a vložil ho do klece zavěšené na tlustém řetězu visícím z vysokého stropu, v níž byla miska s vodou a zrní, aby se krkavec mohl po vysilující cestě z jihu zotavit, než ho jeho pán vyšle na další cestu.

Měl přesně to, co potřeboval. Na rtech mu pohrával spokojený úsměv, který však mnohem více než cokoli jiného vzbuzoval děs a strach.

A to zcela oprávněně.

Došel k rozhodnutí. Už nebyl důvod nadále otálet.

„Jamesi!“

Chodbami tvrze se rozlehlo zlostné zavolání doprovázené několika ranami. Podle zvuku se dalo soudit, že dřeva o kámen. Vysoký hubený sluha sebou trhl, když k němu dolehl hlas jeho pána. Rychle vyběhl z kuchyně, kde právě pomáhal kuchařům, a zamířil ke scho-

dům do nejvyšší věže. Jeho měkké boty nevydávaly na kamenném schodišti téměř žádný zvuk.

James doběhl ke dveřím do komnat svého pána a na pár vteřin se zastavil, aby se vydýchal. Mrknul do zrcadla, které viselo v místnosti před komnatami, a uhladil si zrzavé vlasy. Jeho pán nikdy neměl v oblibě neupravené sluchy.

Zaklepal.

Nic. Ticho. James se začal obávat, jestli svého pána nerozhněval svým příchodem. Je dost možné, že ho pán očekával dřív, a teď ho bude chtít nabodnout na kůl, jednak jako odstrašující příklad pro ostatní a jednak jako trest pro něj samého. Zachvěl se. Takový osud by nepřál nikomu. Ani žádnému ze svých nepřátel.

Dveře se rozrazily takovou silou, až James bezděčně o několik kroků ustoupil. A v nich stál v celé své kráse Eberhard I. zvaný Temňoch.

Jako by si až teď všimnul, že James stojí přede dveřmi.

„Jamesi, kde jsi byl tak dlouho?“ otázal se Eberhard. Jeho hlas postrádal obvyklý zlověstný podtón, ale bylo v něm slyšet... nadšení? Očekávání?

„Pane?“ zeptal se opatrně James. Tohle chování bylo krajně neobvyklé.

„Ale jistě, Jamesi. Pojď dovnitř. Musím ti něco ukázat,“ čapnul Jamese za ruku a vtáhl ho do svých komnat. Interiér dost jasně vypočíval o majiteli. Tmavé kamenné stěny, černý koberec, těžké šarlatové závěsy na oknech, nábytek z ebenového a ořechového dřeva, kovové svícny na všech policích a stolech s hořícími černými svíčkami, přesto však topící se ve stínu...

Ani paprsky vycházejícího modrého slunce, jež začínaly prozařovat noční oblohu a zakrývat hvězdy, s panující temnotou uvnitř nedokázaly nic udělat.

Eberhard zavedl Jamese do komnaty, kam měli sloužící přísný zákaz vstupu. Jak se ukázalo, bylo proč. Sotva si Jamesovy oči přivykly na zde panující přitmě, rozeznal lehce světélkující křišťálovou kouli trůnící na jednom z mnoha stolků. Na vedlejším ležely rozházené sušené rostliny a stará kniha v kožené vazbě. Na policích stály lahve a sklenice

s mouchami, netopýry, krysími ocásky a podobnými nechutnostmi. Ze stropu visela houpající se klec s na první pohled mrtvým černým opeřencem. James cítil, že se mu začíná dělat mdlo, a tak radši odvrátil pohled a svou pozornost zaměřil na svého pána. Eberhard si potěšeně prohlížel svou sbírku čarodějnických potřeb.

„Našel jsem ji. Můj ptačí posel ji našel,“ pronesl tajně. James zalapal po dechu. „To není možné...“ Neuvědomil si, že to řekl nahlas, tedy až do chvíle, kdy ho Eberhard probodl zlostným pohledem.

„Pojď se podívat sám,“ pobídl svého sluhu a sám se naklonil nad křišťálovou kouli. James ho váhavě následoval a zahleděl se do průhledného kamene. Ten se téměř okamžitě zbarvil mléčně bílou a uvnitř koule se začal zaostřovat obraz. Byla na něm drobná dívka v tmavě zeleném plášti jedoucí na černém koni. Dlouhé platinové vlasy jí spadaly v několika vlnách až k pasu. Byla vybavená zbraněmi, z čehož James usoudil, že v boji bude nebezpečným protivníkem.

„Takže to je ona,“ řekl si sám pro sebe, ale Eberhard to vzal jako otázku. „Ano, a už jsem to říkal. Vypadá docela neškodně. Abych pravdu řekl, čekal jsem, že to bude dědic, a ne dědička. O to to budeme mít jednodušší. Zítra vyjedeme. Ať je všechno připravené na cestu.“ A těmito slovy propustil sluhu ze svých komnat.

„Ty, můj drahý, nesmírně jsi mi pomohl,“ polaskal Eberhard prsty kovové příčky klece. „Nebýt tebe, nikdy bych nezjistil, že ta... holčička,“ při tom slově si pohrdavě odfrknul, „by mohla být tou, o které mluví proroctví.“

James doběhl do kuchyně a začal organizovat odjezd svého pána. *Cesta bude dlouhá*, pomyslel si. Budou potřebovat hodně zásob. Má pár hodin na to nachystat odjezd. To není moc času. Rozběhl se do stájí.

Eberhard si spokojeně oddechl. Už ji našel. Ta malá holka bude snadný cíl. Eberhard té myšlenky naivně věřil. Svou radu, kterou dával všem kolem sebe, nebral na vědomí. *Nikdy nepodceňujte své nepřátele...*

Kavalerie dvaatřiceti jezdců se srocovala na západním nádvoří. Možná nebylo nejbliže hlavní bráně na jižní straně hradeb, nicméně

bylo největší a pro organizaci takového množství vojáků tedy nejideálnější.

„Kapitáne?“ Jeden z vojáků, mladý, sotva dvacetiletý, doběhl k oslovenému za doprovodu kovového chřestění lehkého jezdeckého brnění.

„Našli jste ji?“ otočil se Amaron Stone s nadějí v hlase od Tirase k příchozímu. Měli zpoždění. Už dávno měli vyrazit. Čekalo se jen na princeznu Lesiu. Tak kde je?

„Zatím ne,“ zavrtěl voják hlavou. „Ale nejspíš mám špatné zprávy,“ nedořekl.

„Tak už mluv!“ vyštěkl zástupce kapitána. Voják se zhluboka nadechl.

„Její kůň, Aaron. Jeho stání je prázdné.“

„No to snad... Řízněte mi krk ostřím a přišpendlete mě ke hradbám šipkami z kuší, to není pravda,“ vysypal ze sebe kapitán Stone.

„Bohužel, je,“ prohlásil voják temně.

„Tohle už je vážně třeba řešit,“ rozhodil Amaron Stone rukama a rázným krokem zamířil k bráně hradu.

„Co že se mi to tady snažíš namluvit?“ Král se nerozpakoval na jednoho ze svých nejlepších vojevůdců křičet.

„Vaše výsosti. Lesia se měla dnes s východem bílého slunce dostavit na západní nádvoří, stejně jako moje jednotka. Ale nemůžeme ji nikde najít. Ve svých komnatách není a ani její služebné nemají žádné tušení o tom, kde je. A její kůň, Aaron, zmizel ze stájí,“ vysypal ze sebe.

„Ty mi snad chceš tvrdit, že ta malá nezodpovědná rozmazlená slečinka se jen tak z plezíru sebrala a zdrhla? Tak to ne! To ani omylem! Stráže!“ zavřeštěl. Do trůnního sálu, prostorné haly, jejíž jedna z kratších stran měla vyvýšenou podlahu, na níž stál velký zdobený trůn, kapitán klečel se skloněnou hlavou na červeném koberci táhnoucím se až z opačného konce místnosti před platformou, podél celé délky druhé stěny se táhla vitrážová okna, okamžitě vběhli dva vojáci doted' stojící před dvoukřídlymi dveřmi na chodbě.

„Najděte princeznu,“ zavelel král, nově příchozí mu ani nestáli za pozornost, jak propaloval kapitána před sebou nenávisným pohledem, třebaže on byl jen poslem špatných zpráv, nikoli jejich strůjcem.

„To jako hned?“ vyhrkl mladší ze strážných. Druhý do něj strčil, aby mlčel, nicméně příliš pozdě, škoda již byla napáchána.

„Ne, zapomeňte na to!“ utrhla se Jeho výsost. Voják pronesevěší onu iracionální otázku zrudnul, sklopil hlavu a zamumlal odpověď, načež se oba strážní vytratili z trůnního sálu plnit královy rozkazy.

„Jak je to možné?“ prohlásil vládce Lesanského království do nastalého ticha. Kapitán nevěděl, nebyl si jistý, zda ta otázka, třebaže jako otázka položená nebyla, patřila jemu, či se jednalo o pouhý řečnický dotaz. Přesto se nadechl k odpovědi, doufaj, že tím osobu před sebou nerozčílí víc, než už byl.

„Vaše veličenstvo, myslím, že to je z princezniny strany projev vzpoury. Nelíbí se jí, že jí někdo diktuje život a-“

Nu, očividně to byla chyba. Býval by udělal lépe, kdyby se rozhodl pro variantu druhou, bezpečnější. Pro mlčení.

„Projev vzdoru? Myslíš? Co se jí nelíbí? Jdi mi z očí! Ty i ti tví vojáci!“ zahřměl král. Kapitán sebou při jeho výlevu bezděčně trhnul. Co to má znamenat? To přeci nemůže myslet vážně!

„A nebo ne,“ vzal král svá slova okamžitě zpátky. Z jeho výrazu však bylo více než jasné, že to nebude jen tak.

A taky že nebylo.

„Vezmi svou jednotku a najděte ji. Ať už je kde chce. A bez ní,“ zabodnul masitý prst do vzduchu, „bez ní se nevracejte.“

„Jak poroučíte, vaše královská výsosti,“ ohnul se v hluboké úkloně kapitán Stone v pase. Couvav v oné pozici zpět ke dveřím, šramot za jeho zády ho donutil se nejen zastavit, ale i otočit a narovat, třebaže to svým způsobem bylo vyjádření neúcty ke vládci. Ale ani on na to nehleděl.

„Pane, našli jsme Lesiinu chůvu,“ vyhrkl jeden ze strážných a přitáhl korpulentní dámu do trůnního sálu.

„Říká, že princezna prý v noci utekla,“ vysvětlil druhý.

„Utekla? Utekla!? Tak to mi vysvětli!“ zařval král, veškerá jeho důstojnost, ať už vrozená či ta, jíž vůči němu poddaní pociťovali pouze

z povinnosti vůči úřadu, jež zastával, byla rázem ta tam, když obtloustlý muž, zrudnuv vzteky, vstal ze svého trůnu.

S chůvou to však ani nehnulo. Pouze si založila ruce na hrudi a naklonila hlavu lehce ke straně, skoro jako by se tím vystoupením bavila. To, že se tím vzpírala králi, jí očividně ani v nejmenším nevadilo.

„Vskutku, utekla,“ prohlásila klidně. Nic víc, nic míň.

„A kam?“ Nikdo z přítomných si nemohl být jistý, zda z krále mluví nenávisť, naštvaní a nebo starost o jeho prvorozenou a zároveň i jedinou dceru.

„Tak to vám nepovím, protože to nevím,“ chůva potlačila úsměv.

„Ty-“ král zasoptěl, naprosto a zcela ochromen ženiným chováním. Co si to k němu dovoluje? Vždyť on je přeci nejvyšší vládce země Lesany!

„Vsadit do žaláře, okamžitě! A nepustíte ji, dokud nepromluví o tom, kam se ta moje zatracená dcera poděla! Černý čaroděj mi ji je dlužen,“ vykřikl naštvaně, ztěžka dopadl zpět na trůn, který pod tou náhlou váhou zasténal, poslední slova dodal o poznání klidněji a tišeji. O to však nesla zlověstnější poslání.

Kapitán Stone stál poněkud zkoprněle na místě, překvapen tím, co se tu před ním právě odehrálo.

„A co ty tady ještě děláš?“ všimnul si jeho přítomnosti král, „dělej, ať už tě tady nevidím! A jestli mi Lesiu nedovedete, tak se nevracejte,“ dodal, nebo spíše zopakoval, výhruzně.

„Rozkaz, vaše výsosti,“ kapitán zasalutoval a rázným krokem, jako by ani neuměl chodit jinak, odpochoďoval pryč.

„Tak jak?“ přiběhl Tiras okamžitě ke svému příteli a nadřízenému, sotva se vynořil z útrob Lesanského hradu.

„Nu, naše milá Lesia si sbalila zbraně a koně a vesele zdrhla,“ pokrčil rameny Amaron.

„Cože?“ vyhrkl kapitánův pobočník. Mladší, přesto výše postavený z mužů si povzdechl.

„Lesia v noci utekla. Její chůva nám to potvrdila. Ve vši pravděpodobnosti to má na svědomí cíl oné diplomatické cesty, na níž jsme ji měli doprovázet,“ vysvětlil obsírněji. Nikdo z třicítky vojáků neměl

tušení, jaký je opravdový důvod jejich doprovodu princezny. Kapitán jim oznámil, že se jedná o diplomatickou cestu. Což ve své podstatě lež nebyla. Jen jaksi neúplná pravda.

„Takže nikam nejedeme?“ zeptal se Tiras. Amaron se zamračil. Něco v jeho slovech ho zarazilo, něco, co ho donutilo se zamyslet. Šlo o to, jak to vyslovil? O intonaci, hlas, melodii? Nebo něco jiného? Hlavní otázkou však zůstávalo, zda to bylo spíše očekávání či naopak, zklamání.

Kapitán zatřásl hlavou, aby si z ní podobné myšlenky vyhnal.

„Jedeme,“ odpověděl a vzápětí tlesknul rukama, aby si získal pozornost celé jednotky. Jakmile se pohledem ujistil, že mu ji věnují všichni, spustil.

„Vojáci, naše rozkazy se změnily. Nebudeme doprovázet princeznu na její diplomatické cestě, nýbrž se jí vydáme hledat. Bez ní se sem, a teď cituji slova samotného krále, nemáme vracet. Tedy, vzhůru na cestu!“ zavelel a sám se vyhoupl do sedla svého koně.

„Takhle jsem si diplomacii vpravdě nepředstavoval,“ podotkl Tiras. Amaron si povzdechl.

„Ani já ne. Navíc ani nemáme představu, kam Lesia zamířila,“ dodal. „Snad naši stopaři něco najdou.“

„Budou muset,“ prohlásil Tiras jednoduše. Jenže jedna věc je to říct a ta druhá udělat, dokázat.

„Vzhůru na cestu!“ vykřikl kapitán a pobídl svého koně do kroku. Vojáci se rozestoupili a nechali ho projet na jižní stranu a k hlavní bráně, Tiras v závěsu za ním a až pak ostatní vojáci ve dvojstupu.

Hlavní brána nádvoří Lesanského hradu se za doprovodu táhlého skřípění pomalu otevřela a ven vyjelo dvanáct dvojic po zuby ozbrojených vojáků podstoupivších elitní výcvik s jedním jediným cílem. Najít princeznu a dovést ji zpět.

Kapitola IV. – Na útěku

Jezdce, zabalená před chladem, jenž doprovázel paprsky modrého slunce vydávajícího pouze slabou záři nenesoucí s sebou teplo, třebaže by se to zdálo být očekávatelným, se lehce pousmála a zpomalila Aarona z klusu do kroku.

Byla na cestě pár hodin. Vskutku ráda by zastavila, nechala svého koně odpočinout, věděla však, že nemůže. Pořád byla příliš blízko svému domovu, Lesanskému královskému hradu. Jen jedna jediná věc ji těšila. Volné pláň hrad obklopující už měla za sebou.

Kopyta černého hřebce rozrážela vodní hladinu, jak ho Lesia s mírným úsměvem na rtech skrytým ve stínu kápě navedla do dravého, přesto však nepřiliš vodnatého potůčku vyvěrajícího z lesa, jehož staleté stromy se před nimi tyčily do nepředstavitelné výše, za účelem zmatení pronásledovatelů a alespoň částečné eliminace otisků kopyt. Věděla, že ji jednotka kapitána Amarona Stonea bude sledovat a pronásledovat, dokud ji nenajdou jako lovnou zvěř. Zнала svého otce až příliš dobře na to, aby mohla odhadnout jeho budoucí kroky. A stejně tak, v závislosti na postavení kotoučů na obloze, věděla, že třicítka elitních bojovníků se co nevidět vydá po jejích stopách.

Úsměv Lesie z tváře zmizel, když navedla Aarona, stále kráčejiho potůčkem, do náruče hvozdu. Jmenoval se Starý les. Šlo o jeden z největších a nejstarších lesů v Lesaně a možná i v bývalém Ellendrtanu. To si však nikdo odhadnout netroufnil. Třebaže dívka měla kroniky a tedy i dějiny původního království prosáklého magií a čaroději dokonale prostudované, toto období jako by ji k sobě něčím vábilo, mánilo ji, původ Starého lesa zůstával všem jejím zdrojům tajemstvím. Údajně jeho vysázení měly na svědomí tajemné bytosti bez původu, žijící dávno před legendárními čarodějnými bratry, Bílým a Černým čarodějem. Ellendrtanským vládcům se zalíbil a nechali si u jeho okraje vystavět své sídlo. Už z něj moc nezůstalo - prakticky vůbec nic. Jen rozvaliny, pár kamenných bloků, jež příroda dávno přijala za své a dovolila jim stát se její součástí, přijala je do svého lůna.

Paprsky bílého slunce se draly se stále větší a větší vervou, začínaly se přetlačovat s modrými o vládu nad oblohou. Od východu se tak obloha zbarvovala svou obvyklou růžovou, zatímco západu stále ještě vládla inkoustová černá, v níž se snad jen silou vůle stále ještě krčily hvězdy, třebaže jejich záře vedle sluncí bledla závistí. Největší část nebe, ta přímo nad hlavami, však ještě v závislosti na modrých paprscích připomínala nejvíce ze všeho fialovou.

Lesia si dovolila zatřepat hlavou, čímž si shodila kápi pláště z hlavy. Dlouhé platinové vlasy se jí rozlily ve vlnách po zádech jako vodopád. I v panujícím šeru byly vidět desítky stop daleko.

Princezna tiše zamlaskala a Aaron se na její povel zastavil. Jeho jezdkyně naklonila hlavu ke straně, jak se snažila zaslechnout, zda není možné, že už by se pronásledovatelé blížili. Nic tomu však nezapovídalo. Lesia tedy hřebce znovu pobídla do kroku a tentokrát ho z potoku vyvedla ven. Pár stop se prodírali podrostem koni sahajícím do půli délky nohou, než došli na cestu z udusané hlíny.

Po několika zatáčkách z klusu zvolnila opět do kroku a urovnala si toulec se šípy, aby jí nepřekážel při jízdě, načež Aarona zastavila úplně a seskočila na zem. Její těžké vojenské boty při dopadu na hlínu těžce zaduněly.

Cesta mezi stromy byla hustě zarostlá a Lesia by si neodpustila, kdyby svému koni svou pohodlností ublížila. A navíc si to ani nemohla dovolit. A už vůbec nechtěla. Nicméně přesně to hrozilo, zůstala-li by v sedle sedět. Uchopila hřebečkovu uzdu a po několika málo krocích zamířila na téměř neviditelnou stezku mezi stromovými velikány vedoucí paralelně s cestou, na níž se nacházela. Šlo o původní, Ellendrtanskou cestu, kterou vládcové Lesany přesunuli o několik stop dál. Proč, to zůstávalo stejnou, ne-li větší záhadou, než původ Starého lesa.

Cesta vedla na malou mýtinku, kde se dívka zastavila a nejprve ji důkladně prozkoumala pohledem. Poté, jakmile se ujistila, že odnikud nepřichází bezprostřední nebezpečí a v nejbližší době by ani nemuselo, stočila Aaronovu uzdu do jednoduchého uzlu, aby nebyla tak dlouhá a kůň se za ni nemohl nikde zachytit, načež ji jednoduše pustila. Nebylo třeba hřebce přivazovat, byl vycvičený tak, aby neutekl nebo

aby se naopak v případě potřeby mohl dostat do bezpečí. O to se postaral královský chovatel vybraných plemen těchto ušlechtilých tvorů.

Smaragdová tráva, jejíž stébla se leskla ranní rosou, tlumila kroky těžkých bot z matné kůže, když se sama vydala na druhou stranu mýtiny, kde stopu ve vzduchu ležel spadlý kmen starého statného dubu. Jezdkyně si na něj položila jeden z vaků a vrátila se zpátky k Aaronovi, odkud z další sedlové brašny vytáhla skládací vědro.

Potůček, kterým projížděli v rámci matení stop, tekli i tudy, třebaže pouhým okrajem nezalesněného prostoru. Dívka k němu zamířila a nabrala vodu, aby se její společník mohl osvěžit. Zatímco kůň hltavě pil, nabrala do dlaní z vaku na kmeni hrst obilí. Aaron občerstvení přivítal s nadšením, třebaže všude kolem něj byl trávy více než dostatek, načež jí čumákem několikrát prohledal celé dlaně, aby zjistil, zda některé ze zrníček nevynechal. Jakmile se přesvědčil, že mu dívka už nic nedá, vrátil se ke spásání všude dostupných stébel.

Jeho paní mu ze sedla odvázala měchy, vylila je a v potoce nabrala čerstvou vodu. Teprve až potom se šla najíst. Pohodlí jejího zvířete bylo na prvním místě, potom až ona.

Ačkoli být zcela po jejím, ani by nezastavovala a jela dál, aby se dostala na co největší vzdálenost od Lesanského královského hradu.

Sundala si tmavý plášť. První z paprsků bílého slunce se odrazilily od stříbrné přezky opasku, na kterém měla připevněnou pochvu s mečem. Jílec byl jednouchý, omotaný černou kůží a byl do něj zasazen vybroušený onyx. Čepel byla ukrytá v černé matné pochvě, aby se nepoškodila. Dívka si složila plášť na kmen stromu a sedla si na něj. Nechtěla si umazat kožené jezdecké kalhoty - jak jinak než černé. Nohy ve vysokých botách z si složila pod sebe.

Černá barva patřila k jejím oblíbeným, třebaže jakožto princezna si ji nemohla dovolovat nosit neustále. Nicméně spolu se zemitými barvami, zelenou, hnědou, khaki, potažmo, když na to došlo, i bordó, se dala dobře využívat při vojenském výcviku. Při schovávání se před nepřáteli jí mohla poskytnout velkou výhodu, nemluvě o pohybování se v noci. Třebaže i tam byla takticky výhodnější tmavě zelená než zcela černá.

Začala se přehrabovat ve vaku, dokud nenašla chlebovou placuku. Bylo to jednoduché jídlo, skoro bez chuti, ale hodně zasytilo a bylo výživné. Jednu si vytáhla, chytila ji mezi zuby a zbytek zásob vrátila do brašny.

Na to, v jak velkém spěchu odcházela, přičemž zásoby na cestu jí zařizovala chuva, vlastně byla ráda, že je chlebovými plackami vybavená. Rozhodnout se k onomu činu vzepřít se otcově vůli jen o pár minut později, mohla být bez zásob úplně.

Zatímco snídala, pozorovala sluneční paprsky razící si cestu skrz hustou hradbu korun stromů kryjících celou mýtinu. Byl to nádherný pohled. Starý les jako by se tím snažil dát najevo, že časy dávných čarodějů ještě nejsou u konce, že minulost má stále svou moc.

Dívce se ještě nechtělo jet dál, ale věděla, že ji dřív nebo později začnou hledat. A jak znala svého otce, tipovala by to spíš na možnost dřív. A do té doby se musí dostat co nejdál.

Vstala, oprášila si kalhoty, pro dámu jejího postavení nevhodné, a plášť si přehodila přes ramena. Platinový závoj si svázala do jednoduchého uzlu a schovala do kápě. Bude s nimi muset něco udělat. Podle nich ji každý pozná. Ta myšlenka se jí příliš nezamlouvala. Možná by někdo mohl říct, že je jen rozmazlená princezna, ale své vlasy měla až příliš ráda na to, aby se jich jen tak zbavila.

Vložila si dva prsty do úst a jednou ostře hvízdla. Aaron zvedl hlavu, našel ji pohledem a rozběhl se k ní. Lesia ho pohladila po bílé lysině, vytáhla s kapsy jedno malé jablko a nabídla mu ho. Odpovědí jí bylo prohledávání kapes koňským čumákem, zda neskrývá i nějakou jinou dobrotu. Ale nic nenašel. Dívka se pousmála a lehce se vyhoupla do sedla. Pobídla koně a vyjeli krokem k potůčku. Podél něj pak pokračovali asi sto stop, než odbočili na téměř neviditelnou stezku, která je opět navedla na starou hlavní cestu.

Jezdce svého hřebce ani nemusela pobízet. Jako by jí četl myšlenky, rozletěl se tryskem po prázdné stezce. Lesem se, ač moc dobře věděla, že se jí to může vymstít, rozezněl dívčin zvonivý smích.

Byla volná. Konečně byla volná. Její otec už jí nemohl nic nakažovat a ani zakazovat. Dokázala to, doopravdy utekla. Teď už jí nic ne-

bránilo v tom přejet hranice s Keronským královstvím, samozřejmě na některém z nehlídaných přechodů, a zamířit k Dračím horám.

Možná tam bájní tvorové stále ještě žijí.

Celý den strávený v sedle, pouze s přestávkami na jídlo, přičemž si ze strachu z pronásledovatelů nedovolila ani rozdělat oheň, a zastávkami, kdy sesedala a nasedala, aby si Aaron mohl odpočinout. Byl pro ni vším, jediným společníkem na cestě, a ona ho vskutku nemínila uštvat. I v době, kdy ji nenesl, však postupovali dál, ona vedle svého koně po svých, a prodlužovali vzdálenost od hradu Lesany míli za mílí.

Modré slunce už dávno zapadlo. Východní oblohu topící se v noční černi opatrně prozařovaly první odvážné hvězdy, slunce bílé se pomalu začínalo schovávat za vrcholky Sněžných hor dávajících na vědomí, že hranice Lesany a Keronu jsou již na dosah. Obloha nad jejich hlavami, paprsky žlutého slunečního kotouče zbarvená do oranžové až bordó, pomalu, ale jistě, ustupovala přicházející noci. Dívka v sedle černého koně nastavila tvář posledním bílým, tedy hřejivým, paprskům a začala se rozhlížet po bezpečném místě, kde by se mohla utábořit.

Nyní, když den pokročil, si začínala být téměř stoprocentně jistá, že ji strážce nenajdou. Ale věděla, že ji král nechal hledat. Když se ztratí tak významná osobnost jako ona, nemůže to zůstat bez povšimnutí. Třebaže pro jejího otce nebyla ničím víc než přítěží, odpadem, jehož by se rád zbavil.

Pokud možno pro veřejnost ne vlastním přičiněním.

Z úvah princeznu na útěku vytrhl nepříjemný pocit. Ztuhla a jala se detailně rozhlížet po svém okolí, ovšem pohybovala pouze očima, jak nechtěla, aby ji příliš prudký pohyb odhalil, třebaže hřebec stále šel.

„Stůj, Aarone,“ sykla jezdce a kůň pod ní se okamžitě zastavil. Dívka pomalu zvedla hlavu a stáhla si kápi svého pláště hlouběji do obličeje. Rozhlížet se nepřestala, nicméně její nehybnost nedávala nikomu poznat, že něco, nebo možná někoho, hledá.

Kromě nepatrného pocitu, že něco není tak, jak by být mělo, byl důvodem její opatrnosti i pohyb, jež zaregistrovala na pravé straně

cesty. Že by nějaký pozorovatel? Nikoho nemohla najít. A to ji mírně rozdráždilo.

„Ukaž se,“ zašeptala výhružným tónem směrem ke křoví, bleskově vytáhla šíp z toulce a zasadila ho do tětivy luku, který měla celý den volně položený na nohách přesně z důvodů, jako byl tento, a namířila na objekt svého pozorování. Napnula luk do polovičního nátahu. Na takovou blízkost by byla rána i tak smrtící. Pokud by cíl nebyl oděn do řádně odolného brnění. A i pak by rána nesmírně bolela.

Křoví se zavrtělo, větvičky zapraskaly. Ticho. Dívka si nervózně skousla ret. Z porostu vyskočilo něco rezavého, co se okamžitě dalo na úprk nahoru na strom. Dívka zahlédla pouze chundelatý ocas. Povzdechla si, sklonila luk a vrátila šíp zpátky do toulce.

Srdce jí zběsile tlouklo, jak podvědomě očekávala, že se bude jednat o vojáka, stopaře, někoho, kdo ji má najít. A vzápětí si vynadala. Celý den proběhl v poklidu. Její ostrážitost polevila.

„No to snad ne, vyděsila mě prachobyčejná veverka,“ oznámila mírně našťavaně svému koni. Zavrtěla hlavou a seskočila ze sedla na zem. Na chvíli zalitovala, že si nevezala měkoučké vyjíždčkové sedlo, ale to by ji jen zdržovalo svou velikostí. Naprosto neprinceznovsky si promnula bolavý zadek a uchopila Aaronovy otěže. Byli už na samém kraji lesa, a proto se vrátili o pár desítek stop zpátky a zamířili mezi stromy, kde dívka vytušila bezpečné útočiště na noc. Nemýlila se. Malá mýtin-ka byla dokonale schovaná mezi hustým porostem.

Pustila Aaronovy otěže, sundala své vaky a uvolnila sedlový popruh. Ráda by mu sedlo sundala úplně, ale byla stále na území Lesanského království, a tedy pořád tu byla ta možnost, že bude muset narychlo odjet. Obstarala koně a potom se najedla. Zrak jí padl na konvici. Měla nutkání uvařit si vodu na mátový čaj, ale, ač nerada, ten nápad rychle zavrhl. Oheň je ve tmě vidět na míle daleko a kouř vycházející z lesa by byl jako bíla vlajka s nápisem *Jsem tady*. Což bylo přesně to, co nechtěla. Zvlášť když byla už tak blízko hranic. A v Keronu už by ji nemohli donutit vrátit se tak snadno. Třebaže by to bylo na rozkaz krále, nešlo by o tamnějšího panovníka. Před svým otcem by tam vlastně byla pod jeho ochranou.

Při té myšlence se Lesia zastavila a vyhlédla přes baldachýn korun stromů na Sněžné hory. Jejich úpatí, na něž navazoval horský chladný potok, tvořilo společně s vodní linií protínající Starý les hranici království. Mohla by na Aarona nasednout. Mohla to být hodina času, možná i dvě, než by se ocitli na pro ně bezpečném území. Určitě by to stihli do západu žlutého slunce. Když se však podívala na vraníkovy potem zborcené rychle se zdvíhající boky, byť byla ona myšlenka sebelákavější, musela ji zavrhnout. Rozhodně nehodlala kvůli několika mílím Aaronovi ublížit. To by si nedovolila.

Znovu vytřela koníkovu srst dosucha. Znovu se zadívala na konvici a sama pro sebe pokrčila rameny. Dnes se bude muset smířit s vodou z měchu. Ale na co si bude stěžovat, je na cestě teprve první den.

Po jídle dala Aaronovi pokyn, aby byl potichu a vzbudil ji, pokud vycítí něčí přítomnost. Samozřejmě nemohl rozeznat, zda se jedná o přátele či nepřátele. Vždyť je to jenom kůň. Sama jezdce se opřela o kmen jednoho ze stromů, zabalila se do svého pláště a třebaže celý den kromě jízdy a chůze prakticky nic nedělala, okamžitě upadla do náruče spánku.

Kapitola V. – Honba za stopami

Za soumraku, když se i žluté slunce klonilo k západu a celé obloze vládla inkoustová čern posetá bezpočtem hvězd, vyjely z Popravčího vrchu dvě temné postavy. Jedna prostorná do všech stran na bujném černém oři a druhá hubená a vyčouhlá na staré kobyle.

Temný lord Eberhard se se svým sluhou Jamesem vydal na cestu. Na cestu za onou dívkou z křišťálové koule.

Nemluvili. Nástupce bájného Černého čaroděje neomylně vedl svého koně po stezkách, mezi travnatými poli, jako by přesně věděl, kam jet. V rukách svíral malou verzi svého pozorovacího kamene, jenž v panující tmě výrazně světélkoval. Byli vidět na míle daleko. Nezdálo se však, že by si s tím Temný lord dělal starosti, a proto se pokoušel si tím nelámat hlavu ani jeho sluha James.

Neklidně se zavrtěl ve svém sedle ve snaze najít pohodlnější polohu. Nenáviděl jízdu na koni. Na tažném pak obzvláště. Nicméně přestože si ho jeho pán jakožto svůj jediný doprovod přímo vyžádal, neměl právo dovolit si protestovat. Nebo to spíše neudělal ze strachu o svůj vlastní život.

Kromě jeho samého klisna vezla i všechny jejich zásoby. Brašny přivázané k sedlu byly nacpané k prasknutí, tolik toho s sebou měli. Jediné, co si vezl lord sám, bylo jeho vlastní kouzelnické náčiní, jeho magické pomůcky. Za to byl vlastně James svým způsobem rád. Kdyby se některá, byť ne jeho vinou, seabeměně poškodila...

Jeli celou noc. Koně vytrvale kráčeli, ovšem oba jezdci si byli příliš dobře vědomi, že svá zvířata nesmí uštvat.

Ovšem byly to až první paprsky modrého slunce zbarvující jinak růžovou oblohu do fialové, co Eberharda donutilo svého koně zastavit.

„Pane?“ ozval se sluhův opatrný hlas. Díky pro něj nepřirozenému pohybu, když se musel přizpůsobovat klisnině kroku, ho neskutečně bolely svaly na nohou.

„No?“ Eberhard se nezdál být potěšen, že si na něj jeho sluha dovolil promluvit. Vždyť ho vzal s sebou, co víc by si ten člověk přál? Tohle byla jedna z nejvyšších poct!

„Já jen, že... říkal jste, že mi řeknete, o co vlastně jde.“ Sluha si skouzl ret ve strachu, aby lorda svými slovy náhodou nepobouřil. Eberhard I. si povzdechl.

„No, Jamesi, jsme v tom spolu, takže by asi bylo jedině dobře, kdybych tě do svého plánu zasvětil,“ začal. James, překvapený jeho souhlasem, na své staré kobyle přiklusal blíž, aby mu nic neuniklo.

„Vezmu to tedy zkráceně. Před dávnými časy, když na území dnešních království bylo jen jedno, Ellendrtan, vládli dva bratři. Bílý a Černý čaroděj. Já pocházím z linie učňů Černého. Došlo mezi nimi k nesváru a Bílý čaroděj vyřkl proroctví. Jeho přesné znění je tajemstvím, tudíž ti ho nesdělím, ale jde v něm o to, že až se objeví plavovlasý dědic královské koruny a s ní i její magické moci, který bude přítelem draků a zároveň uzavře krví stvrzenou přísahu s libovolným korunním dědicem a mágem v jedné osobě, dokáže mne onen dědic svrhnout. Pokud bych ho však stihl zajmout dřív, než nabude své moci, byl by v mých rukách nepřemožitelnou zbraní. A jak se zdá, oním plavovlasým dědicem je nejspíš ta platinová blondýnka, co jsem ti ji ukázal. A ta je naším cílem. Rozumíš?“ povytáhl obočí a pak si povzdechl. Nebylo divu. Jamesův výraz dost jasně vypovídal o tom, že odpověď na otázku, jíž lord zakončil, by byla záporná.

Sluha ovšem kupodivu rozuměl. Jeho nevěřící, překvapený a ohromený výraz, vypadající však mnohem spíše jako nechápavý, jak se ho snažil zamaskovat, však vycházel ze samotného množství slov, jež jeho pán právě vyřkl. Nikdy, nikdy, za celou tu dobu, co sloužil na Popravčím vrchu, ho neslyšel vyslovit tak dlouhý monolog.

Nakonec však, k pánově uspokojení, přikývl. Eberhard cosi spokojeně zamručel.

„Takže teď ji musíme najít dřív než draci a dědic mág,“ dodal, aby Jamesovi objasnil, proč přesně že jsou teď, uprostřed noci, třebaže již začínalo svítat, na cestě.

První sluneční paprsky začaly dopadat na cestu bezlesou krajinu, po které putovali dva jezdci. Za nimi se v dálce hrozivě tyčila tvrz temného lorda Eberharda I. postavená na Popravčím vrchu.

„Pane, máme stopu!“

Voják dřepící na zemi zvedl hlavu a jal se rozhlížet, jak daleko za ním je zbytek jednotky. Jeho křik byl irelevantní. Možná ho zaslechli, z větší pravděpodobnosti však ne.

Mladík byl bezpochyby nejlepší ze stopařů, jaké jednotka třiceti elitních vojáků nabízela. Proto ho kapitán Stone vyslal v předsunuté hlídce v doprovodu dalšího z vojáků, aby sledoval stopy, které po sobě zanechala princezna. To, že je stejně tak mohl způsobit i jakýkoli jiný jezdec, bylo riziko povolání, jehož si oba, stopař i kapitán, byli moc dobře vědomi.

Mávnutím ruky naznačil svému doprovodu, tedy skutečné předsunuté hlídce, aby zastavil a ani omylem ho nenapadlo zkřížit stopy kopyt v měkké hlíně. Počkali, dokud je nedojelo i zbylých osmadvacet jezdců - dva vojáci jeli zhruba půl míle za hlavní skupinou.

„No?“ zhoupnul se kapitán Stone ze sedla a poklekl u stopaře.

„V posledních několika hodinách tudy projížděl jezdec. Jeden, zdá se, že lehčí,“ jezdil dlaní nad místy, kde se nacházely otisky kopyt.

„Tady můžeme vidět, že se kůň zastavil, několikrát přešlápnul na místě,“ poukázal na více pošlapané místo.

„Mohla to být ona?“ sklonil kapitán hlavu až ke stopaři, aby mu mohl onen dotaz položit dostatečně tiše na to, aby ho nikdo jiný neslyšel. Oslovený zvedl hlavu a zadíval se přes baldachýn korun stromů na karmínovou oblohu, jejíž východní černý okraj se okem pozorovatelnou rychlostí roztahoval směrem na západ.

„Mohla. Ale taky nemusela,“ odpověděl nepřítliš určitě. Z jeho tónu však bylo znatelné, jaký je jeho názor.

„Dobrá tedy,“ kapitán Stone se narovnal a přejel pohledem celou svou jednotku.

„Máme stopu,“ odmlčel se. „Budeme ji sledovat, dokud bude vidět. Pak se utáboříme,“ rozhodl.

Nikdo nic neříkal, nikdo nic nenamítal. Rozkaz byl rozkaz a žádný z nich se nechtěl vrátit zpátky do Lesanského královského hradu s prázdnou.

Už to málem vzdali. Kapitán se starostlivě díval na oblohu, kde rudá vládla už jen na samém západním obzoru, Tiras se naopak rozhlížel po vhodném tábořišti.

„Támhle to vypadá na slušnou mýtinu,“ ukázal prstem do prostoru za stromy po levé ruce, když, jen necelou míli od hranic s Keronským královstvím, konečně kvůli panující tmě vzdali pronásledování nevěstné princezny a usoudili, že nejlepší bude pokračovat dne následujícího.

„Vskutku,“ přikývl kapitán. Jenomže...

„Nikde ani stopa, kapitáne,“ přijel ke dvojici stopař s posledním dnešním hlášením o současném stavu situace.

„Nemůže být daleko,“ zamumlal v odpověď. To, že zítra ji určitě už budou muset najít, už však říct nestihl.

Přesně z míst, kde se chystali rozbít tábor, se ozval hluk. Jako by se někdo prodíral podrostem.

Probudilo ji něco vlhkého na obličejí. Pokusila se odehnat to rukou, neúspěšně. Neochotně otevřela oči. Všude byla tma, jediné světlo vydával měsíc vysoko na obloze. Východní obzor se fialověl v prvních dotycích paprsků modrého slunce, západ olizovaly poslední plameny žlutého kotouče. *Proč jsem sakra venku?* prolétlo jí hlavou. Aaron do ní znovu štouchl čumákem a ona se okamžitě rozvzpomněla.

Zvedla ruku, aby dala hřebci najevo, že ví o přítomnosti něčeho cizího, a kůň se zklidnil. Dívka se začala pomaličku sunout po zemi vpřed, aby zjistila, kdo je onen nezvaný host, kvůli kterému se nemůže vyspat. Snažila se o co nejpomalejší pohyb, aby v největší míře eliminovala možnost, že vzbudí nežádoucí pozornost. Doplazila se pod nízké větve statného dubu, kde zůstala skrytá a mohla zároveň pozorovat, co se děje na hlavní stezce. Listy se jí nepříjemně otíraly o obličej, musela bojovat sama se sebou, aby je zlostně neodhrnula stranou.

K jejímu překvapení nešlo o nezvaného hosta. Šlo o celý oddíl vetřelců.

„Nikde ano stopa, kapitáne,“ prohlásil kavalérista, který zrovna přijel k vůdci.

„Nemůže být daleko,“ zamumlal si kapitán pro sebe. Dívka v duchu zaklela. Vůbec se jí nelíbilo, že její otec poslal zrovna jednotku kapitána Stonea. Mladý kapitán, který získal své postavení díky zásluhám království, ji znal jako své boty. Byl o šest let starší než ona, ale to jim nezabránilo, aby spolu jako malí šplhali po stromech, chodili do kuchyně ujídat koláče a vůbec tropili neplechu. Na druhou stranu bylo více než pochopitelné, že jeli právě oni. Koneckonců ji měli doprovázet na oné takzvané diplomatické cestě do sousedního království. Království, jehož hranice byly tak bolestně blízko, přesto díky přítomnosti vojáků stále příliš daleko. Lesia si vynadala do idiotů. Měla ten potok přejet, dokud byl ještě čas. Dokud by tím nikomu neodhalila svou přesnou polohu.

Ačkoli, možná nebude mít na výběr. Možná to bude jediné možné řešení, jak uniknout. A následovat svou touhu, jež jí klíčila v srdci kam až její paměť sahala.

Dívka už viděla dost. Pomalým plazením se vrátila ke svému koni, utáhla mu sedlový popruh a naskočila. Otočila Aarona směrem na východ, protože na západ od nich se momentálně nacházela jednotka kavaléristů a také foukal západní vítr, takže se možnost, že někdo zaslechne dusot kopyt, rapidně zmenšila. Přesto však ne úplně.

Jezdkyně pobídla koně a za opatrného našlapování se vydali pryč od kapitána Stonea a jeho vojáků. Modlila se, aby je nezaslechli. Třicítce mužů jedoucích na bojových koních by asi jen tak neujela.

Po několiklila desítkách stop, které ujeli, se za nimi ozvalo zaprasání větvičky. Princezna ztuhla. Dusot kopyt a šepot spousty hlasů ji donutil udělat chybu.

„Do háje,“ zanádařovala potichu, neuvažovala, když ta slova vyřkla nahlas a ne jen ve své mysli. Hlasy utichly.

„Je přímo před námi. Musí být,“ zaslechla Stoneův hlas. Druhou chybou tohoto dne, nebo noci?, kterou dívka udělala, bylo, že pobídla Aarona do trysku, nehledě na to, jestli jim tím odhalí, kde se nachází. Jediné, po čem v tu chvíli toužila, bylo dostat se pryč, z jejich, a tedy i otcova, dosahu. Dostala se tak do přímého výhledu kavalerie.

Všech dvaatřicet vojáků se rozjelo za malou postavou v tmavém plášti v sedle černého koně, jehož silueta se objevila mezi stromy a který se každým krokem vzdaloval.

Ale ne na dlouho, pomyslel si dvaadvacetiletý kapitán a pobídl svého koně taktéž do trysku. Dívčina záda se začala přibližovat.

„No tak, přidej!“

Lesia moc dobře věděla, že ji sledují. Tryskem se vyřítla z lesa a chvíli se hnala volnou krajinou. Údery kopyt koní kavaleristů slyšela za sebou, odhadovala tak deset, možná patnáct stop. Ale jako by se jeden kůň oddělil a doháněl ji. Riskla jedno krátké ohlédnutí, které jí málem stálo pád ze sedla.

Kapitán Stone se k ní nebezpečně rychle přibližoval. Z úst jí utekla nadávka, naprosto nevhodná jejímu postavení.

Odvrátila pohled a znovu se zahleděla na cestu před sebou. Přiřčila se v sedle a prudce trhla otěžemi. Aaron se v tu ránu na místě zastavil, vzepjal se na zadních a otočil se čelem vzad. Jakmile se předními kopyty dotkl země, vystartoval tryskem zpátky k lesu přímo skrz zmatené kavaleristy. Dívka si tím nahnala trochu času, ale věděla, že tohle tempo Aaron už dlouho nevydrží. Neměl tolik času k odpočinku, jak by si přála. Jako potvrzení ucítila slabé klopýtnutí.

„Ještě kousek,“ zamumlala ke svému koni, ačkoli věděla, že jí nemohl rozumět. Spíš se snažila přesvědčit samu sebe, že to dokáže.

Stráže už za sebou neslyšela, a tak dojela k potoku, kde seskočila z Aaronova hřbetu, a přešla na druhý břeh. Tím překročila hranice. Smutně se nad tím pousmála. Už dlouhou dobu si ten okamžik, kdy vstoupí do Keronu a opustí Lesanu, představovala jako něco výjimečného, jako milník jejího života. Rozhodně tedy ne jako zběsilý útěk. Dál už ho jen vedla, aby mu neublížila. Jinou možnost vlastně ani neměla, protože porost na téhle straně byl tak hustý, že na hřbetě by bylo téměř nemožné se přes něj dostat.

Ušla sotva pár desítek stop, když si uvědomila, že není sama. Nikoho nezaslechla, šlo jen o nepříjemné tušení a pocit, jako by jí někdo provrtával záda pohledem. Ohlédla se, nikoho však neviděla. Pro po-

cit jistoty položila pravou ruku na jílec meče a prodírala se s Aaronem dál. Potřebovala najít bezpečné útočiště, kde ji hned tak nenajdou. Pokud měli svoje rozkazy, bylo možné, že nebudou hledět na rozdílná území.

Někde za ní zapraskala větev. Tentokrát koutkem oka zaznamenala pohyb. Něco černého, hubeného, vysokého. Usoudila, že se jedná o člověka. Očividně ji někdo sledoval. Byla si jistá, že není z království Lesany, nikdo, snad jen kromě ní, v něm nenosil černé oblečení. Takže ji sleduje ještě někdo další než jen Stoneova jednotka. Ale kdo?

Než si stačila pomyslet cokoli jiného, omotaly se kolem ní silné paže. Patřily-li stínu, potvrdilo se jí tím tušením, že se jedná o osobu vysokou. Chtěla začít křičet, ale neznámý, usoudila, že to bude nejspíš muž, neznala žádnou ženu, která by byla tak vysoká, jí přikryl dlaní ústa. Chystala se kousnout, aby se osvobodila, ale její věznitel jako by vycítil její úmysly.

„Ať tě to ani nenapadne,“ zavrčel jí do ucha. Měl hluboký melodický hlas, u únosce by takový nečekala.

Poslední, co si pamatovala, než upadla do bezvědomí, byla sladce vonící látka, kterou jí přitiskl na obličej přes nos. A pak už jen tma.

„Sakra! To mě přivažte k sedlu a nechte koně seběhnout ze Sněžných hor!“ zakřičel vztekle kapitán Stone a zastavil. Vojáci za ním udělali totéž, třebaže neznali důvod, proč to jejich velitel udělal. Brzy to však poznali - po princezně nikde nebylo ani vidu, ani slechu. Žádná silueta, nic. Lesní porost se nehýbal a jediné zvuky, kromě hlasitého oddechování vojenských koní a jejich jezdců samotných, způsoboval jemný vítr prohrávající si s listy korun stromů.

„Ztratili jsme ji,“ přiznal Amaron Stone temnotě.

Stopař se zadíval před sebe a přimhouřil oči.

„Možná ne, kapitáne,“ podotkl tiše, popojel k oslovenému a natáhnul ruku před sebe. „Vidíte ty černé siluety?“

Ano. Když o nich nyní věděl, dokázal je ve stínech rozeznat.

„Vypadají jako-“

„Máš pravdu,“ nenechal stopaře kapitán Stone jeho slova doříct. „Vypadají jako krkavci Temného lorda Eberharda.“

Musíme se vrátit zpátky do hradu.“

Na rozhodnutí kapitána se všech třicet dva koní i se svými jezdci otočilo a klusem zamířilo zpět na jih.

Kapitola VI. – Únosce

Kdyby se jí někdo zeptal, co přesně iniciovalo její probuzení, nebyla by s to podat racionální odpověď. Jediné, čím si byla jistá, byl fakt, že bolest hlavy a nevolnost, jež s ní cloumaly, to na svědomí kupodivu neměly, třebaže se mohly zdát být dostatečným důvodem.

Ne, bylo v tom něco jiného. Něco... závažnějšího.

Jen silou vůle potlačila nával nevolnosti a pokusila se zaměřit na něco jiného než na sebe. Podařilo se, třebaže jen okrajově. Pomalu začínala vnímat své okolí.

Ležela. Na zádech. To poznala bezpečně. Podle tlaku na její hlavu, když jí nepatrně pohnula. Její poloha sama o sobě byla vpravdě špatným znamením. A co hůř, jak její mozek stále lépe a lépe od sebe separoval její fyzický stav od okolí, poznala, že pod sebou měla něco pohodlného. Ne, rozhodně nešlo o postel. Na to to něco bylo příliš tvrdé. Ale o obyčejnou trávu či hlínu také nešlo.

Otočila se na bok. K jejím uším dolehlo lehké zaprašštění. Podobný zvuk vydávaly cvičné dřevěné meče, když jejich čepele měly nejlepší léta za sebou. Obvykle stačilo pár silou vedených zásahů a rozletěly se na déšť třísek. Stejně tak to však mohla být i dřevěná podlaha. Nemohla si být jistá.

Prohnutí se onoho něčeho, na čem ležela, bylo nečekané. Trhla sebou a možná by i vyletěla do sedu. Kdyby ji však zády dolů nepřitlačila velká dlaň, která hřála i přes její oblečení, na rameni. Potlačila nutkání otevřít oči - v hlavě jí neustále bodalo a věděla, že kdyby se jí do zornic zakouslo světlo, třebaže neměla nejmenší tušení, zda tu světlo panuje, několikanásobně by se zhoršila.

Její tělo se však rozhodlo zareagovat jinak, než by chtěla hlava. Absolutně ztuhla, nebyla s to to ovládnout.

„Vstávej,“ zazněl hluboký hlas. Poznala ho. Ještě aby ne. Byl to tentýž hlas, jaký na ni promluvil tam, ve Starém lese.

Starý les. To uvědomění ji zasáhlo jako přívalová vlna. Utíkala. Chtěla do Keronu. Pronásledovala ji jednotka kapitána Amarona Stonea. Překročila hranice. A pak onen neznámý...

Třebaže její myšlenky se vydaly po zběsilém vodopádu přemýšlení, fyzicky vypadala, jako by předstírala hluboký spánek. Neznámý ji bolestivě dloubnul do žeber.

„Nehraj to na mě, vím, že nespíš.“ Tentokrát už zněl rozzlobeně. Proč, to nechápala. Nicméně to byla právě zásluha tónu, že jeho slova, našťástí, pronikla do jejích myšlenek. Silou vůle je donutila zpomalit, když už ne zastavit, a s fyzickým vypětím zvedla víčka.

Její očekávání se ukázalo býti správným. Okamžitě se jí do očí zabodlo ostré světlo, které jen znásobilo tepající bolest nejen v její hlavě. Zaúpěla, když oči zavírala a vztahovala ruce, tisknouc si je ke spánkům, jako by jí to mohlo od bolesti ulevit.

„No vidíš, že to jde. A teď znova,“ poručil. Ne, nechtěla to udělat, vskutku že ne. Něco tam však bylo, v jeho hlase, co ji donutilo ho poslechnout. Očekávavši nový nápor bolesti, přesto musela potlačit nutkání víčka znova stáhnout k sobě, prudce mrkala, aby se jí alespoň trochu podařilo zaostřit pohled.

Nedokázala zabránit těm rukám, co jí byly položeny na ramena, a proti její vůli ji zvedly do sedu, zády se opírala o tvrdou zeď, hlasité praštění opět dávalo tušit, že se jedná o dřevěná prkna.

„Tady, vypij to. Udělá se ti líp,“ vtisknul jí neznámý něco do dlaní. Stále prudce mrkala, interval se však stále prodlužoval. Dokázala rozeznat hrnek ve svých rukách, tekutinu, co se z ní kouřilo. Zvedla ho ke rtům, malátností v jejích myšlenkách však prolétlo zdánlivě iracionální varování, aby to nedělala. Nevěděla, kde je, nevěděla, s kým je a už vůbec nevěděla, co se to chystá pít.

Její reakce ho rozesmala. „Neboj, není otrávený. Jsou to jen bylinky,“ dostal ze sebe mezi jednotlivými záchvaty smíchu. Zamračila se a upřela na něj pohled přes okraj hrnku. Věděla, že to vidí, jak si ho prohlíží. A bylo jí to úplně ukradené.

Nemohl být o mnoho starší než ona sama. Byl vysoký, což poznala, i když seděl. Postavu měl od pohledu vypracovanou a štíhlou. Pohyby ladné. Konečně se přesunula pohledem k jeho obličejí. A zala-

pala po dechu. Delší havraní vlasy mu v mírně zvlňněm ve vodopádu spadaly na ramena, na konci stočené do prstýnků, některé prameny měl ledabyle zastrčené za ušima, další jako by se mu pokoušely skrýt před pohledy ostatních očí. Nedokázala říct, zda se dívá do modrých studní či bouřkových mračen. Ocel, ta jí přišla jako to nejlepší přirovnání. Modrá a šedá, ostré, přesto však v nich bylo něco uklidňujícího. Stejněho, jako když zbraň ochraňuje svého držitele. *Takové mají jen mágové*, problesklo dívce hlavou. Hranatá brada a výrazné lícní kosti způsobovaly, že jeho tvář měla tendenci působit nesympaticky, přesto však měl v obličejí něco, kvůli čemu z něj nemohla odtrhnout zrak.

Pohled upřený na něj, napila se. Ústý se jí rozlila chuť máty a ještě něčeho dalšího, ta jedna bylina ovšem svým aroma všechny ostatní přehlušovala. Přesvědčila sama sebe, aby konečně odtrhla pohled od neznámého, a rozhlédla se kolem sebe.

S tušením ohledně dřeva se nezmýlila. Nacházeli se v malé dřevěné chatce prosté veškerého vybavení, jen holé stěny, podlaha, dveře a pár oken. Vzápětí však svou myšlenku poupravila. Ležela přeci na pryčně na pytli vycpaném slámou. Táhle v rohu se povalovalo několik zbraní. A za neznámým, v místech, jež jí zakrývala jeho postava, dokonce zahlédla i jednoduchý stůl s několika židlemi.

Pozoroval ji. Toho si všimla, zatímco ona sama zkoumala okolí. Na rtech mu pohrával lehký úsměv. Jako by věděl něco, co bylo očividné, ale přesto jí to unikalo.

Jeho tvář však najednou, zdánlivě bezdůvodně, zvažněla.

„Co jsi u všech čarodějů pohledávala na jižním pobřeží hraniční řeky?“

Oslovené začal čaj okamžitě hořknout v ústech. Neměla jediné tušení, jediný důkaz, zda mu může věřit. Na druhou stranu, její osud, ba dokonce i její život, byl zcela v jeho moci. Neměla na výběr. Ne, pokud nechtěla být okamžitě deportována do královského hradu, ať už Lesanského či Keronského. Ani nechtěla přemýšlet, která z těch dvou variant by byla ta horší.

„Utíkala jsem.“

Nervózně poklepal klouby prstů o koleno. „A?“

Dívka si povzdechla. „Sledovala mě jednotka kavaleristů z Lesanského královského hradu pod vedením kapitána Stonea.“

Sotva domluvila, uvědomila si svou chybu. Teoreticky by ho neměla znát. Ano, sice byl jedním z významných kapitánů Lesanské armády, ale chtěla-li si udržet iluzi nedůležitosti, pak by o něm, jmenovitě, vědět nejspíš neměla.

„Kapitána Stonea?“ Nedokázala odhadnout, zda překvapení z jeho hlasu vypovídalo o tom, že to jméno slyšel poprvé, což by byla ta příjemnější verze, nebo že byl překvapený, že ho zná, což jí připadalo pravděpodobnější. Sklopila pohled, ale přikývla. Škoda už byla napáchána. Do problému se dostala sama a nikdo jiný jí z něj nepomůže.

„A ty ho znáš?“ V jeho hlase zněla nefalšovaná zvědavost.

„Dalo by se to říct i tak,“ odpověděla neurčitě.

„Odpovíš mi ještě na jednu otázku?“ Ačkoli to byla otázka, zněla spíš jako rozkaz. Opět přikývla. Mohla se mýlit, nicméně něco jí napovídalo, že na výběr nemá.

„Kam máš namířeno?“

Dobrá otázka. Otázka, jež by ho mohla, při správném pátrání a dobře kladených dotazech, přivést k tomu, kdo vlastně je. A o to vskutku nestála.

„Do Dračího údolí,“ zamumlala.

„Kam?“

Dívka zopakovala svou odpověď hlasitěji a-

„Kde je Aaron?“ vyhrkla. Jak na něj mohla zapomenout? Jak ji mohlo nenapadnout zeptat se na něj dřív? Odložila hrnek stranou vedle sebe a promnula si kořen nosu. To snad není možné!

„Za chatou,“ odsekl. *Jak milé*, pomyslela si jízlivě, ale radši byla zticha. Jeho náhlou změnu chování nechápala. A možná ani chápat nechtěla. Naopak, jediné, po čem toužila, bylo už konečně vypadnout.

„Chci ho vidět,“ prohlásila.

„Jak je libo,“ řekl mladík a vzal jí hrnek z rukou. Dívka vstala a zamířila ke dveřím, ve kterých se na chvíli zastavila. Čerstvý vzduch jí začínal chybět. Přesto se však musela vrátit. Do oné chvíle si neuvědomila absenci svých těžkých vojenských bot přizpůsobených jak k peší chůzi, tak aby se daly pohodlně vsunout do třmenů. Jistě, ležely

na dřevěné podlaze vedle pryčny. Bez jediného pohledu věnovanému jediné další přítomné osobě si pro ně došla a jala se boty zašněrovat. Jelikož byla menší než ostatní vojáci, sahaly jí až nad polovinu lýtek.

Sestoupila na trávu a vydala k zadní stěně chaty, doufavši, že si z ní nedělal legraci. Aaron tam opravdu byl. Dívka k němu doběhla a zabořila mu tvář do bujné hřívy.

„Jsi v pořádku,“ zašeptala a pohládila koníka po čele. Tiše zaržál, jako by i on byl rád, že svou paní, svou jezdkyňi, vidí.

„Samozřejmě že je, staral jsem se o něj,“ ozvalo se za ní. Potlačila nutkání protočit očima. To ji nemůže nechat alespoň na okamžik? Na druhou stranu, jedno mu musela uznat. Ani neslyšela, že by ji následoval. Na její obranu, jediné, na čem jí v tu chvíli záleželo, co vnímala, byl Aaron.

„Jak dlouho?“

„Jak dlouho co?“ přeptal se nechápavě.

„Jak dlouho ses o něj staral? Jinými slovy, jak dlouho jsem byla mimo?“

„Dva dny.“ V dívce hrklo. To je strašně dlouho. Už dávno měla být několik mil za hranicemi.

„Je mi líto, že jsem tě otravovala, ale budu muset jet. Mám zpoždění.“ Ani nečekala na mladíkův souhlas a rovnou se sehnula k Aaronovu sedlu, jež měl stále na sobě, třebaže povolené. Utáhla ho, zkontrolovala, že i její brašny, zběžně i jejich obsah, je stále na místě, a vyšvihla se do sedla.

„Jedu s tebou,“ oznámil mladík. Cože? Co ho to napadlo? „A žádné protesty,“ dodal, když viděl, že přesně k tomu se nadechuje. Nic dalšího však nestihla. Na mýtinu, kde právě byli, dolehl dusot kopyt.

„Stone,“ zanaříkala dívka, když poznala razanci, s níž otřesy přicházely. „Říkal jsi několik dní? Jak nás tu mohli najít?“

„Tudy, výsosti,“ vyhrkl mladík a ukázal na dobře skrytou cestu na východ. Vyhoupł se do sedla druhého z přítomných koní, jemuž dosud nevěnovala pozornost, a vyrazil ke stezce. Pokud se nechtěla nechat chytit, moc na výběr neměla. Rozjela za ním. Přesto, to, co řekl...

„Jak jsi mě to nazval?“ zeptala se, když ho dojela.